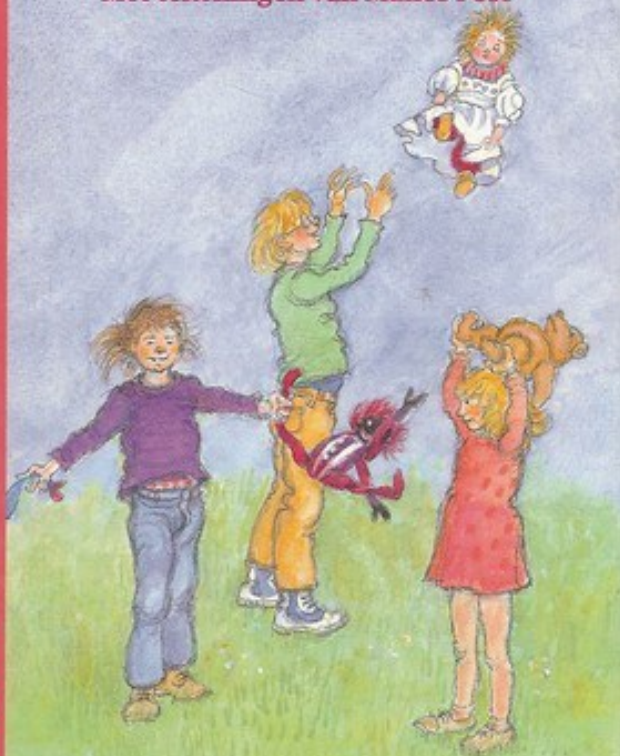

GUUS KUIJER

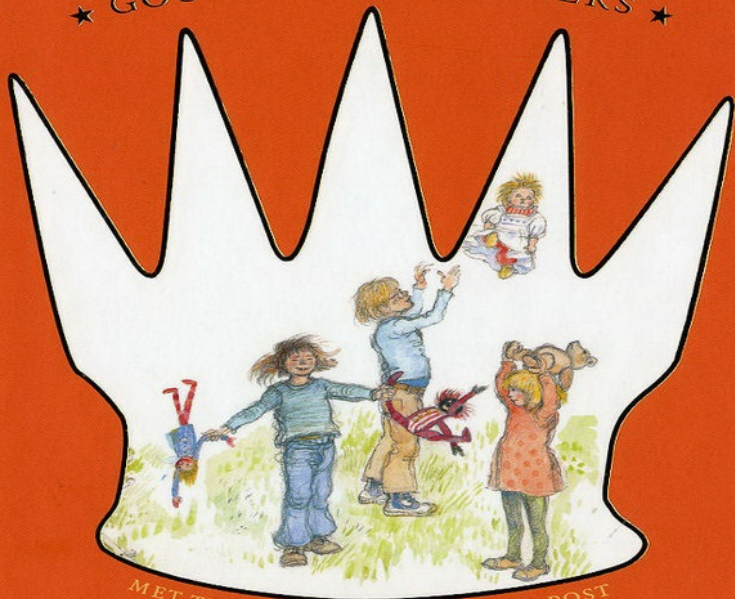
Met de poppen gooien

Met tekeningen van Mance Post

Querido

★ GOUDEN GRIFFELREEKS ★

MET TEKENINGEN VAN MANCE POST

Guus Kuijer Met de poppen gooien

de Volkskrant

Guus Kuijer

Met de poppen gooien

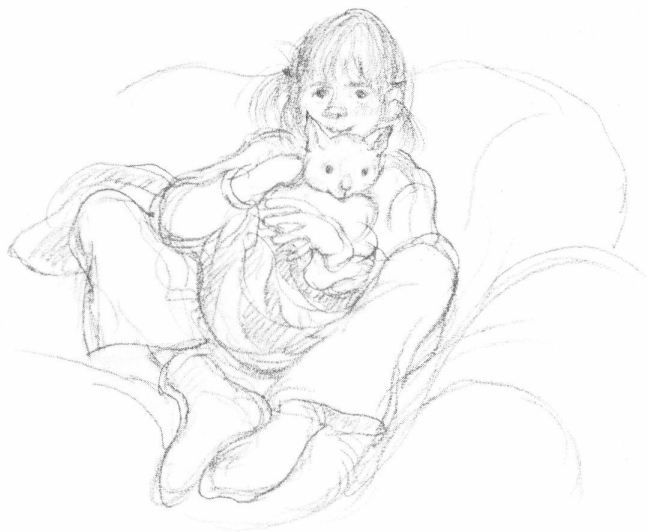

Dit elektronische boek is gemaakt voor uitsluitend persoonlijk gebruik.

Het is niet bestemd voor commerciële doeleinden!

Dus als u voor dit boek heeft betaald bent u opgelicht!

Poesje

Madelief heeft een klein poesje gekregen. Ze houdt het in haar armen, maar het is heel wild. Het wil steeds naar

beneden. Naar de grond, om te spelen.

‘Kijk Roos,’ zegt Madelief. ‘Dit is Tamara. Mijn poesje.’

‘Oh wat lief,’ zegt Roos. Ze aait met één vinger over het poezensnuitje. Hap, doet het poesje. Zijn scherpe tandjes prikken in Roos haar vinger.

‘Ja, hij is heel lief,’ zegt Madelief. ‘Hij wil altijd bij me zijn, zie je wel?’

Het poesje heeft Roosjes vinger losgelaten. Het kronkelt en krabt om uit Madeliefjes armen te komen. De scherpe nageltjes krassen over Madeliefs arm, maar ze laat niet los.

‘Als ik hem roep, dan springt hij zó in mijn armen en als ik op een stoel zit dan komt hij altijd op schoot.’

Roos kijkt angstig naar de rode krassen op Madeliefs arm. ‘Doet het pijn?’ vraagt ze.

‘Welnee malle. Hij speelt maar.’

Nu heeft het poesje het vel van Madeliefs hand tussen zijn tanden. Gelukkig dat het maar speelt anders deed het vast erg pijn. Roos kijkt naar Madelief. Het is net of ze het heel warm heeft.

‘Hij bijt niet door hoor. Dat komt omdat hij van mij is. Bij anderen bijt hij zo hard als hij kan.’

Dat heeft Roos gemerkt. Ze aait hem maar niet meer. Misschien moet het poesje nog aan haar wennen.

‘Zo, ik denk dat ik hem maar eens op de grond zet,’ zegt Madelief. Ze gaat op haar hurken zitten. Ze laat het poesje los. Het diertje rent vliegensvlug onder de bank. Roos en

Madelief gluren naar hem, met hun gezicht op de grond. Ze zien alleen zijn oogjes lichten.

‘Ga maar lekker spelen Tamara,’ zegt Madelief. ‘En niet de hele tijd naar me toe komen hoor. Ik heb het veel te druk.’

Ze staat op en trekt Roos mee. ‘Zal je zien,’ zegt ze. ‘Als ik het maar zég, dan komt hij niet. Hij is heel gehoorzaam.’

Roos knikt. Zo’n gehoorzame poes heeft ze nog nooit gezien. ‘Ga je mee?’ zegt Madelief. ‘Gaan we met de poppen gooien.’

De zevengeitjesklok

‘Als ik groot ben, dan word ik heel dik. Dan lopen ze me niet omver,’ zegt Roos.

Ze zit met Madelief op een zandberg op het bouwterrein voor de deur.

‘Dan nemen we een huis met een plat dak waar je bovenop kunt zitten. Dan zie je alles.’

‘Wie we?’ vraagt Madelief.

‘Ik en mijn meneer.’

‘Je man bedoel je.’

‘Ja. Dan durven we dicht bij het randje. Want mijn man, die is nergens bang voor. Ik ook niet natuurlijk. Ik ga altijd op de weegschaal.’

‘Nou, ik neem geen man hoor,’ zegt Madelief. ‘Mij niet gezien. Dan moet je altijd afwassen. Mijn moeder heeft er ook geen.’

Roos knikt. Dat was zo. Zonder man kon het ook.

‘Maar ze wast wel altijd af,’ zegt ze.

‘Logisch,’ antwoordt Madelief. ‘Wie moet het anders doen?’ ‘Hij moet wel sterk zijn. Met van die spierballen. Maar niet sterker dan ik. Dat hoeft niet. Hij moet me niet

omduwen, dan word ik kwaad. Dan moet ie naar kantoer.'

'Daar ben je toch veel te zwaar voor, om je omver te duwen?' Roos knikt heftig. 'Ja, zo zwaar als onze klok.'

'De klok op de schoorsteen of de zevengeitjesklok?'

'De zevengeitjesklok.'

'Oei,' zegt Madelief. Want die klok is onmenselijk zwaar.

Daar zijn twee verhuismannen aan te pas gekomen om die op z'n plaats te zetten. Ze kijken naar een bouwvakker die met balken sjouwt. Hij heeft er wel vijf op zijn schouder. Hij loopt er een beetje krom van.

'Misschien,' zegt Madelief, 'neem ik toch een man. Want als je dan verhuist, kan die de klok in de gang zetten.'

Geluiden

‘Wij kunnen altijd horen dat jullie naar de wc gaan,’ zegt Madelief. ‘Dwars door de muur heen.’

‘Nou, wij anders ook,’ zegt Roos boos.

‘Jij zit wel eens te schreeuwen, heel gek te gillen. Net of je bang bent.’

‘Niks van waar.’

Maar het was wél waar. Roos wilde nooit dat de deur van de wc dicht ging. Je was dan zo alleen boven op dat rare gat waar

alles in verdwijnt. Daarom liet ze liever de deur half open. Maar soms, dan waaide die dicht. En dan kon ze d'r niet bij. Dan riep ze mamma en die deed de deur weer open.

‘Wij kunnen jullie ook horen hoor. Die trekker van jullie piept en het stinkt ook, dwars door de muur heen,’ zegt ze.

‘Dat kan niet,’ zegt Madelief. ‘Dat kan lekker niet, want wij gaan nooit naar de wc.’

Roos weet niet wat ze zeggen moet. Want het was niet waar. Ze had nog nooit een geluid gehoord uit Madeliefs huis.

‘Wij hebben toevallig een geheime wc. Dat weten alleen mijn moeder en ik. Als ik nodig moet, dan kijk ik eerst goed om me heen of niemand het ziet en dan ga ik erheen.’

Roos geeft het op. ‘Zullen we binnen gaan spelen?’ vraagt ze. ‘Bij jou of bij mij?’

‘Bij mij,’ zegt Madelief.

Ze bellen aan. Maar het duurt lang voor er opengedaan wordt. Ze bellen nóg eens.

‘Ik kom zo,’ klinkt de stem van Madeliefs moeder uit het kleine raampje naast de deur.

Even later hoort Roos een bekend geluid. ‘Hé,’ zegt ze. ‘ ’t Is net of er een wc wordt doorgetrokken.’

Madelief schuift met haar voeten over de stoeptegels. ‘Zeker bij de burens,’ zegt ze verlegen.

Moedervis

Jan-Willem heeft een grote broer en die heeft een aquarium. Dat is een moeilijk woord, maar het is dan ook erg mooi. Een glazen bak vol vissen. Rooie en gele en zwarte. Eén van die vissen is heel dik.

‘Die krijgt jongen,’ zegt Jan-Willem.

Madelief kijkt goed. Ja, die vis heeft wel een erg dikke buik.

‘Misschien zit er wel een tweeling in,’ zegt ze.

‘Nee hoor,’ zegt Jan-Willem. ‘D’r zitten wel twintig jongen in. Een twintigling.’

‘Zoveel? Dat kan niet!’

‘Echt waar. Maar ze blijven niet allemaal leven.’

‘O,’ zegt Madelief. ‘Waarom dan niet?’

‘Een hele hoop worden opgevreten door de andere vissen.’
‘Hè, jasses, jij vertelt altijd van die nare verhaaltjes!’
Madelief trekt een gezicht alsof ze iets heel vies heeft
gegeten. Jan-Willem durft niks meer te zeggen. Het is ook
nooit goed. Maar Madelief wil er toch meer van weten. ‘Ook
door hun eigen moeder?’ vraagt ze.

Jan-Willem kijkt haar aan. Wat moest ie zeggen?

‘Nee, niet door hun eigen moeder,’ zegt hij maar.

‘Dat dacht ik al,’ zegt Madelief tevreden. ‘Moeders eten
hun kinderen niet op.’

‘Zullen we gaan spelen?’ vraagt Jan-Willem.

‘Nee hoor, ik zit best,’ antwoordt Madelief. ‘Waar is vader
eigenlijk?’

‘Op kantoor,’ zegt Jan-Willem. Hij kijkt naar buiten.
Madelief lacht. ‘Nee, ik bedoel vader vis,’ grinnikt ze. Jan-
Willem wijst in het aquarium. ‘Die, dat kleintje daar.’ ‘Wat
gek zeg, die is veel mooier dan dat moedertje,’ zegt
Madelief.

‘Prachtige staart.’ Ze bekijkt het visje nog eens goed.

‘Hij heeft wel een gemeen bekkie vind ik,’ gaat ze verder.
‘Die ziet eruit alsof ie graag z’n eigen kindertjes opeet, de
gluiperd.’ ‘O nee,’ zegt Jan-Willem, ‘dat is een heel eerlijke
vis. Die verdedigt de jongen juist.’

‘Zo’n klein stumpertje?’ Madelief lacht hem uit. ‘Als die

grote moeder eraan komt, kruipt ie snel in een hoekje, zal je zien. Kom op, we gaan spelen.'

Voor Jan-Willem het weet is ze al buiten.

Televisie

‘Die man is boos op die andere man omdat die z’n vrouw heeft doodgemaakt,’ zegt Madelief.

‘Nou zullen ze elkaar wel doodmaken,’ zegt Roos.

Ze zitten voor de televisie en kijken ademloos toe. Want er vallen een hoop dooien.

‘Elkaar doodmaken, dat kan natuurlijk niet,’ zegt Madelief. ‘D’r is altijd één die wint, die blijft leven.’

‘Spannend hoor,’ zegt Roos.

‘Hé, wat is dat nou?’ roept Madelief uit. ‘Daar heb je die vrouw. Ze is helemaal niet dood.’

Ja, het is zo. De vrouw lacht zelfs vriendelijk naar de man die haar eigenlijk had doodgemaakt.

‘Zeker weer levend geworden,’ zegt Roos.

‘Nee, dan komt het straks. Ze wordt vast nog wel doodgemaakt. En dan zal je es zien hoe boos die mannen op elkaar worden!’

Ze zitten allebei op het puntje van hun stoel. Het gaat zo snel op de televisie. Als je niet goed oplet snap je er niks meer van. ‘Pas op,’ zegt Roos. ‘Ze heeft een pistool in d’r hand.’

‘Ik weet het!’ roept Madelief. Ze springt overeind. ‘Ze gaat die man doodschieten. Zou ik ook doen!’ ‘Logisch,’ zegt Roos.

De vrouw op de televisie sluipt door een donkere straat. Even later klinkt een schot. Er valt een man. De vrouw rent weg.

‘Kijk es,’ zegt Roos geschrokken. ‘t Is de verkeerde. Dat is juist haar vriend.’

‘Stom zeg,’ zegt Madelief. Haar stem trilt een beetje.

De vrouw gaat een huis binnen. Een man kust haar. Ze lachen blij tegen elkaar.

‘En nou gaat ze met die lelijkerd,’ zegt Roos. ‘Wat een sufferd.’

‘Die wordt ook nog wel doodgemaakt,’ zegt Madelief hoopvol.

Maar de film is afgelopen.

Ze wachten af, maar er komt reclame.

‘Mooi was het hè,’ zegt Madelief met een zucht.

‘Nou!’ zegt Roos.

Boenders

Op het bankje in het park zit een ouwe meneer met een pet op.

Helemaal alleen.

Zijn ogen zijn dicht. Zijn hoofd is naar voren gezakt.

‘Zou die dood zijn?’ fluistert Madelief.

Roos kijkt ingespannen naar het gezicht van de ouwe man.

‘Hij slaapt,’ zegt ze.

‘Dat kan je nooit weten.’

Met kloppende harten blijven ze kijken. Er zit geen enkele beweging in de man.

‘Zullen we hem besluipen?’

‘Goed.’

Ze lopen met een grote boog om het bankje heen en verdwijnen in de bosjes. Ze zien de ouwe man nu van achteren.

Ze sluipen op hun tenen naar het bankje toe. Af en toe kraakt een tak. Dan wachten ze. Maar de man blijft doodstil zitten.

Als ze erg dichtbij zijn durven ze niet verder.

‘Wat moeten we doen?’ fluistert Roos.

Madelief pakt een kluit aarde. ‘Als ie dood is valt ie om,’ zegt ze.

Ze gooit, maar de kluit komt met veel geritsel tussen de struiken terecht. De man beweegt nog steeds niet.

Madelief neemt een nieuwe kluit. Ze gooit. Deze keer raakt ze het bankje. De kluit spat tegen het hout uit elkaar.

De ouwe man staat geschrokken op, draait zich om en gluurt tussen de struiken. Madelief en Roosje maken zich heel klein.

‘Wat moet dat daar?’ roept de man.

‘Lopen!’ zegt Madelief.

Ze rennen tussen de struiken vandaan, over het grasveld, naar het pad.

Als ze omkijken zien ze dat de man hen achterna komt. Met een vuist in de lucht. Net als op de plaatjes in de boeken.

‘Wacht,’ zegt Madelief. ‘Hij haalt ons toch nooit in.’

Ze draaien zich hijgend om.

‘Boenders,’ schreeuwt de man. ‘Plokkers, Maleiers, Patjepejers!’

‘Boenders?’ vraagt Roos.

‘Plokkers?’ Madelief moet heel erg lachen. ‘Hé meneer,’ roept ze, ‘we dachten dat u dood was.’

De slak

‘Kijk es, wat een mooie slak.’ Roos houdt het beest voor Jan-Willems gezicht.

‘Als je daar zout op doet,’ zegt Jan-Willem, ‘dan knettert het.’

‘Ja, als je het maar laat,’ zegt Roos. ‘Daar gaat ie dood van.’ ‘Wat knettert dan?’ vraagt Madelief.

‘Die slak natuurlijk,’ zegt Jan-Willem.

‘Daar snap ik niks van,’ zegt Madelief. ‘Je kletst weer es.’ ‘Helemaal niet,’ zegt Jan-Willem verontwaardigd. ‘Als je d’r zout op doet, dan komen d’r belletjes en dan knettert ie helemaal weg.’

‘Zullen we in de bouw gaan spelen, kan je lachen,’ vraagt Roos. Ze doet al een stapje in de richting.

‘Dat wil ik zien,’ zegt Madelief. ‘Kom. Gaan we zout halen.’

Jan-Willem en Madelief rennen naar Madeliefs huis. Even later komen ze terug. Roos staat er nog steeds.

‘Waar is de slak?’ roept Madelief.

‘Weet niet,’ antwoordt Roos. ‘Weggelopen zeker.’

Madelief en Jan-Willem zoeken in het gras en vinden hem.

Jan-Willem houdt hem vast. Madelief strooit er zout op.

De slak schrikt zich een ongeluk. Hij trekt zich zover mogelijk in zijn huisje terug. Maar het helpt hem niet.

Ze zien alle drie wat er gebeurt. Er komen kleine blaasjes op de slak. Het ziet eruit als kauwgum. Die blaasjes spatten uit elkaar. Steeds sneller. Tot de slak op is.

Roos is er bleek van geworden.

Madelief kijkt in het huisje van de slak. ‘Waar is ie nou gebleven?’

‘Nergens,’ zegt Jan-Willem. ‘Hij is weg. In de lucht.’

Madelief kijkt nog een keer goed of het wel waar is.

‘Ja,’ zegt ze. ‘Hij is er niet meer.’

Ze staan een tijdje naar het lege huisje te kijken.

‘Ik vind er niks aan,’ zegt Madelief.

‘Nee, leuk is het niet...’ zegt Jan-Willem.

Ze gooien het slakkenhuis in het gras.

‘Zullen we in de bouw gaan spelen?’ vraagt Roos opnieuw. Haar stemmetje klinkt dun.

‘Ja, kom op,’ zegt Madelief. ‘Kan je lachen.’

Toffee

‘Later als ik rijk ben, koop ik een berg snoep, zo hoog dat je, als je er bovenop staat, met je kop in de wolken bent,’ zegt Madelief.

‘Daar heb je maar één toffee voor nodig,’ zegt Jan-Willem. Madelief kijkt hem aan om te zien of hij een grapje maakt. Maar nee hoor, hij kijkt of ie iets verstandigs gezegd heeft.

‘Jij bent gek,’ zegt ze.

Jan-Willem zegt niks terug. Schelden doet geen pijn.

‘Waarom zeg je zoiets stoms?’ roept Madelief boos. ‘Als ik op een toffee sta, dan zit mijn kop toch zeker niet in de wolken?’

‘Nee, nu niet,’ zegt Jan-Willem.

‘Nu niet? Nooit niet!’ schreeuwt Madelief.

‘Wel waar.’

Alle mensen wat een zeurpiet. Je kon wel merken dat ie pas in de eerste zat.

‘Nou, wanneer dan wél?’ Madelief is rood van kwaadheid.

‘Als het mist,’ zegt Jan-Willem bang.

‘Wat mist?’

‘Gewoon, als de wolken op de grond hangen.’

Daar heeft Madelief niet aan gedacht, dat wolken wel eens naar beneden komen, zodat de damp in de straten hangt.

‘Zo,’ zegt ze. ‘Als het mist dus.’

‘Ja,’ zegt Jan-Willem.

‘En dan ga jij op een toffee staan?’

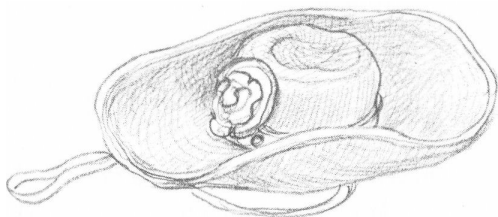
‘Ja,’ zegt Jan-Willem.

‘Die zijn niet om op te staan sufferd, die zijn om op te eten!’ schreeuwt Madelief in zijn oor.

Jan-Willem springt van schrik achteruit, struikelt en rolt achterover in het gras.

‘Jij moet nog een hoop leren hoor,’ zegt Madelief.

De cowboy

‘Jij was baby,’ zegt Madelief, ‘en ik was vader.’

‘Nee,’ zegt Jan-Willem, ‘ik wil koiboi zijn.’

‘Het is geen koiboi, het is kauboi,’ zegt Madelief. ‘Da’s Engels.’ ‘Goed,’ zegt Jan-Willem. ‘Dat ben ik dus.’

‘Baby is trouwens ook Engels,’ zegt Madelief. ‘Je schrijft babie, maar je zégt beebie.’

Dat wist Jan-Willem allang. Maar hij zegt niks. Het gaat er maar om dat hij geen baby wil zijn, maar cowboy.

‘Er is veel Engels hoor,’ zegt Madelief. ‘Even denken. Ja, horloge bij voorbeeld, da’s ook Engels.’

‘Ik wil geen horloge zijn,’ zegt Jan-Willem beslist.

‘En wan. Ook Engels. Dat betekent één.’

‘Wan, toe, srie, foor, faif,’ zegt Jan-Willem. ‘Koibois

praten een hoop Engels.’

‘Kaubois,’ zegt Madelief.

‘En jij was een iediaan.’

Madelief moet ontzettend lachen. Ze rolt over de vloer van het lachen. ‘Nee, slome,’ zegt ze. ‘Indiaan is het, niet IEdiaan. Mooie koiboi ben jij!’

‘Kauboi,’ zegt Jan-Willem.

Madelief kijkt Jan-Willem ernstig aan. Ze aait over zijn haar. ‘Goed zo,’ zegt ze. ‘Maar nu moet je zoet gaan slapen.’ Jan-Willem begrijpt niet wat ze bedoelt. ‘Slapen?’

‘Ja sufferd, je middagslaapje.’

‘Waarom? Dat hoeft ik helemaal niet.’

‘Nou vooruit,’ zegt Madelief, ‘dan geef ik je eerst de fles, maar dan moet je toch echt naar bedje hoor.’

‘Nee,’ brult Jan-Willem. Hij is heel kwaad. Hij stampt met zijn voeten op de grond. ‘Ik ben geen baby, ik ben koiboi!’

‘Kauboi,’ zegt Madelief.

Madeliefs nieuwe hoofd

‘Ik ben een keer met m’n kop tegen de tafel gevallen,’ zegt Jan-Willem. ‘Ik had een bult joh, zo groot als een... als een...’

‘Als een tennisbal,’ zegt Madelief.

‘Toen ik vier was heb ik met mijn voet in glas getrapt,’ zegt Roos. ‘Ik bloedde als een...’

‘Als een kraan,’ zegt Madelief.

‘Toen moest ik naar de dokter,’ gaat Roos verder. ‘De wachtkamer was vol. En mijn voet bloedde maar door. Toen mocht ik vóór, anders was ik helemaal leeggebloed.’

Ze zijn even stil. Madelief graaft een kuiltje in het zand. Roos pulkt aan haar pop.

‘In het zwembad ben ik met m’n kin op de tegels gesmakt,’ zegt Jan-Willem. ‘D’r zat een grote scheur in m’n gezicht.’

‘Een scheur?’ vraagt Roos.

‘Ja, een spleet. Een snee. Ik ben nog het water in gegaan, maar ik moest eruit van de badmeester.’

‘Zag die hel dan?’

‘Tuurlijk,’ zegt Jan-Willem. ‘Het water werd helemaal rood.’ Roos zit doodstil. Met de pop op haar schoot. Stel je voor: het hele zwembad rood.

‘Ik had vroeger een ander hoofd,’ zegt Madelief.

Roos en Jan-Willem kijken haar verschrikt aan.

‘Wat zeg je?’ vraagt Jan-Willem.

‘t Was een vreselijk ongeluk,’ zegt Madelief. ‘Ik was nog maar heel klein. Mijn moeder had pas een wasmachine gekocht. Ik was nieuwsgierig. Ik stak m’n kop in de wasmachine toen die heel hard in de rondte draaide.’

‘Dat is om de was te drogen,’ zegt Roos.

‘Ja, dat is zo,’ zegt Madelief. ‘De was was ook wel droog, maar ik was mijn hoofd kwijt.’

‘Waar was die dan gebleven?’ vraagt Jan-Willem.

‘Die draaide in het rond,’ zegt Madelief. ‘Die was eraf geschroefd.’

‘O ja,’ knikt Roos. Nou snapt ze het.

Jan-Willem ziet het ook voor zich.

‘Nou, ik naar de dokter. Met m’n moeder. Want zelf zag ik weinig.

‘Ik zie het al,’ zei de dokter. “Zeker pas een wasmachine.”

‘Ja,” zei m’n moeder, “t Is wél handig.”

‘Komt u maar binnen,” zegt de dokter. ‘Ik heb toevallig nog een paar hoofden hangen. Zoekt u maar uit.” Ik moest passen. Toen hebben we dit hoofd maar genomen.’

‘Welk hoofd?’ vraagt Jan-Willem.

‘Wat ik nou óp heb,’ zegt Madelief.

‘O,’ zegt Jan-Willem. Hij bekijkt het hoofd eens goed.

‘Je hebt geboft,’ zegt hij dan.

Trouwen

‘Wat wil je later worden?’ vraagt Madelief.

‘Moeder,’ zegt Roos.

Madelief denkt na. ‘Ja, dat kan,’ zegt ze aarzelend.

‘Tuurlijk,’ zegt Roos.

Ze zitten op hun plekje. Bovenop de zandberg in de bouw.

‘Maar ik bedoel iets waar je geld voor krijgt,’ zegt Madelief.

‘O,’ zegt Roos. ‘Juf.’

‘Dat kan niet tegelijk, moeder en juf.’

‘Dan word ik toch maar moeder,’ zegt Roos.

Ze sjort aan het jasje van haar pop. Want die doet altijd z’n jas open. Daarom is ie ook altijd verkouden. Roos laat de pop zijn neus snuiten in haar zakdoek.

‘Ik niet,’ zegt Madelief. ‘Ik wor huizenbouwer.’

‘Dit is de enige jongetjespop van de wereld,’ zegt Roos trots.

‘Wel lastig hoor, die jongetjes.’

‘Hele grote huizen ga ik bouwen. Met torentjes erop.’

‘Da’s veel te zwaar,’ zegt Roos.

Madelief tuurt in de verte. ‘En flats ga ik ook bouwen. Hele

hoge.'

'Dan moet je zware dingen kunnen sjouwen. Stenen en zo.'
'Nee hoor,' zegt Madelief. 'Ik wor de baas van de bouw. Een baas sjouwt niks.'

Roos legt de pop op z'n rug, want hij moet nou eindelijk es gaan slapen. Buitenlucht is heel gezond.

'Weet je wat? zegt Madelief. 'Ik wor huizenbouwer en dan trouw ik met jou en dan wor jij mijn moeder.'

'Vrouw,' zegt Roos. 'Je vrouw bedoel je.'

Ze denken een tijdje na.

'Dat kan niet,' zegt Roos dan, 't is wél jammer.'

'Zullen we bruiloftje spēlen?' vraagt Madelief.

Dat doen ze. Madelief geeft Roos een arm en zo lopen ze langzaam de zandberg af.

'Nu zijn we in het stadhuis,' zegt Madelief. 'Willen jullie

met elkaar trouwen?’ schreeuwt ze, want ze is even de meneer van het stadhuis.

‘Ja,’ roept Roos.

‘Ja,’ roept Madelief.

‘Dan zijn jullie nu getrouwd, boem.’

Madelief en Roos draaien zich om. Ze lopen gearmd de zandberg weer op.

Maar bovenop de zandberg staat Jan-Willem. Die hebben ze helemaal niet horen aankomen. ‘Hahaha,’ lacht Jan-Willem. ‘Ik heb alles gehoord.’

‘Nou en?’ zegt Madelief.

‘Wat een kinderachtig spelletje zeg,’ grinnikt Jan-Willem. ‘Echt iets voor meiden.’

Madelief wordt nu erg rood.

‘Weet je wat iets voor meiden is? ‘Dit!’

Ze geeft Jan-Willem een zet. Hij valt en rolt de berg af.

‘Wat wou jij ook weer worden, later?’ schreeuwt ze.

Jan-Willem krabbelt overeind. ‘Piloot,’ zegt hij.

‘Hahaha,’ lacht Madelief. ‘Dat kan niet als je een bril hebt.’

Schaken

Bij Madelief thuis staat een schaakspel op tafel. Maar Roos weet niet wat dat is. Madelief wel. Haar moeder schaakt wel eens. ‘Weet je niet eens hoe dat moet?’ vraagt ze.

Roos schudt van nee.

‘Nou,’ zegt Madelief. ‘Dat zijn de pionnen en dat is de koning. De zwarten moeten de witte koning pakken. De witten moeten de zwarte koning pakken.’

‘O ja,’ zegt Roos.

‘Zullen we spelen?’ vraagt Madelief.

‘Goed,’ zegt Roos. ‘Wie begint?’

‘Ik,’ zegt Madelief, ‘want ik speel met wit.’

Ze gaan aan weerskanten van het bord zitten. Roos achter de zwarte stukken. Madelief achter de witte.

Madelief schuift een pion naar voren en Roos ook.

Maar dan doet Madelief iets heel gek. Ze pakt de pion van Roos en zet hem naast het bord.

‘Hé, laat dat,’ roept Roos. ‘Die is van mij.’

‘Dat hoort zo,’ zegt Madelief.

Roos kijkt Madelief verbaasd aan. ‘Ik geloof er niks van,’ zegt ze.

‘t Is tóch zo.’

Roos denkt na. Het is een moeilijk spel. Dan gaat haar hand plotseling heel ver naar voren. Helemaal naar de overkant. Ze pakt de witte koning en zet hem naast het bord. ‘Zo,’ zegt ze. ‘Ik heb gewonnen.’

Madelief is er even stil van. ‘Dat mag niet,’ zegt ze. Maar ze weet het niet zeker.

‘Dat deed jij toch ook?’

Ja, dat is waar.

‘Ik vind er niks aan,’ schreeuwt Madelief en ze gooit alle stukken van het bord.

‘Haha,’ lacht Roos, ‘jij kan niet tegen je verlies.’

‘O nee?’ gilt Madelief. ‘Wacht, dan gaan we nou een partijtje vechten.’

Ze geeft Roos een harde duw. Roos valt op de grond. Haar hoofd bonst op de vloer. Ze huilt.

‘Haha,’ roept Madelief, ‘je kan zelf niet tegen je verlies.’

Raadsel

‘Hé mamma, win jij wel eens met schaken?’ vraagt Madelief.

‘Jazeker,’ zegt haar moeder. ‘Van Wim win ik bijna altijd.’

‘En van Kees?’ vraagt Madelief.

‘Daar verlies ik altijd van.’

Madelief bekijkt haar moeders gezicht. ‘Vind je dat niet erg?’ vraagt ze.

‘Jawel. Maar dan zeg ik tegen mezelf: de volgende keer win ik.’

‘Dan moet je gewoon vals spelen,’ vindt Madelief.

Haar moeder lacht. ‘Dat is ook een idee,’ zegt ze. ‘Moet je luisteren, ik heb een raadsel.’ ‘Zeg maar.’ Madelief trekt rimpels in haar voorhoofd. Ze heeft eigenlijk een hekel aan raadsels, want ze weet er nooit een.

‘Heel goed luisteren hoor. Als ik altijd van Wim win en van Kees verlies, wie wint er dan als Kees en Wim tegen elkaar spelen?’

Er komen nog meer rimpels in Madeliefs voorhoofd. Hoe kon je dat nou weten?

‘Dan moet ik ze eerst een keer zien spelen,’ zegt ze verontwaardigd.

‘Nee, je kunt het zó weten. Zal ik het nog een keer zeggen?’

Madelief luistert zo goed als ze kan. Maar ze snapt er niks van.

‘Wacht,’ zegt ze, ‘ik heb ook een raadsel. Ik loop harder dan Jan-Willem, maar zachter dan Roos. Wie wint er nou als Jan-Willem en Roos tegen elkaar lopen?’

Nu trekt moeder rimpels in haar voorhoofd. ‘Roos,’ zegt ze dan.

Madelief kijkt haar verbaasd aan, ‘Dat wist je,’ zegt ze. ‘Dat heb je een keer gezien.’

‘Niks hoor,’ zegt haar moeder. ‘Dat heb ik uitgerekend. Denk nog maar eens goed over mijn raadsel na, dan weet jij het ook.’

Dan komt Roos binnen.

‘Vraag het maar aan Roos,’ zegt moeder.

Roos raadt het vast niet. Het is veel te moeilijk. Moeder zegt het raadsel weer. Nu voor Roos. Roos denkt even na.

‘Kees,’ zegt ze vrolijk. ‘Kees wint.’

Madelief kijkt met ingehouden adem naar haar moeder.

‘Ja, dat is goed,’ zegt ze. ‘Zie je wel, het is heel makkelijk.’

‘Poeh,’ zegt Madelief. ‘Ze raait zomaar wat. Zo kan ik het ook.’

Een druk

‘Zijn die visjes nou nóg niet geboren?’ vraagt Madelief. Ze tuurt in het aquarium.

‘Nee,’ zegt Jan-Willem. ‘Dat duurt zo lang, daar kan je niet op wachten.’

Tsjonge, die moedervis is dik, die barst zowat.

‘Hoe komen ze d’r eigenlijk uit?’ vraagt Madelief.

‘Gewoon zoals... zoals,’ Jan-Willem kijkt om zich heen.

‘Ze worden uitgepoept,’ zegt hij dan.

Madelief kijkt hem aan of zij de koningin is en Jan-Willem een lakei.

‘Durf je dat niet te zeggen, schijtert?’ zegt ze deftig.

Jan-Willem kijkt weer om zich heen, om te zien of zijn moeder het niet hoort. Maar nee, hij hoort haar zingen in de keuken.

‘Je durft zeker ook niet te vrijen?’ zegt Madelief. Ze zit nu zo dicht bij het aquarium dat haar neus het glas raakt.

‘Vrijen?’ vraagt Jan-Willem.

‘Ja. Zó.’ Madelief pakt zijn hoofd en zoent hem.

Jan-Willem is plotseling knalrood. Zijn brilletje staal scheef op zijn neus.

‘O, dat,’ zegt hij onverschillig.

‘Hé, die vis heeft een sliert aan zijn buik hangen, wat is dat nou?’

Jan-Willem kijkt. ‘Dat weet je best,’ zegt hij een beetje kwaad.

‘Nee hoor,’ grinnikt Madelief. ‘Zeg dan!’

Jan-Willem is nóg rooier geworden. Hij houdt zijn lippen stijf op elkaar. Hij laat zich niet voor de gek houden.

‘Zeg, hoe noem jij dat nou, als je zelf zoiets op de wc hebt gedaan? Wat zeg je daartegen?’ Madelief bekijkt Jan-Willem nieuwsgierig.

‘Een druk,’ zegt Jan-Willem zacht. Hij kijkt verlegen naar de grond.

‘Een druk?’ schreeuwt Madelief. ‘Haha, hihi, een druk!’

Ze springt op en loopt lachend naar de keuken. De moeder van Jan-Willem vindt het wel leuk dat Madelief zo vrolijk is. Ze lacht tenminste vriendelijk terug.

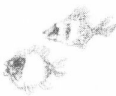
‘Weet u hoe Jan-Willem een drol noemt?’ zegt Madelief proestend.

‘Een druk! Haha, hihi.’

Maar als ze de moeder van Jan-Willem aankijkt, schrikt ze. Die vindt het helemaal niet leuk. Die staat Madelief heel akelig aan te kijken. Madelief houdt meteen op met lachen. Dan is het stil. En het blijft stil.

‘Ik ga maar es buiten spelen,’ zegt Madelief. ‘Dag mevrouw.’

Maar Jan-Willems moeder zegt niks terug.
Zou ze boos zijn?

De dief

Madelief is haar fiets kwijt. Ze heeft overal gezocht. Echt waar. Ze is het hele huizenblok rond geweest. Maar de fiets is nergens te vinden.

Dat is heel naar. Wat moet je zonder fiets? Niks. Helemaal niks. Als ze Roos ziet heeft ze geen zin om te spelen. Ze wil alleen maar fietsen.

‘Kom maar,’ zegt Roos, ‘ik help je zoeken.’

Ze lopen samen het blok rond. Maar ze vinden hem niet.

‘Waar heb je hem dan gelaten?’ vraagt Roos.

Ja, als ze dat wist! Gewoon, op de stoep heeft ze hem gelaten.

Ze staan voor een groot huis met een garage ernaast. De garagedeur staat wijd open. Roos kijkt per ongeluk naar binnen. Ze schrikt.

‘Hé,’ zegt ze. ‘Daar staat ie.’

Madelief kijkt ook. En ja hoor, daar staat haar fiets. In die garage. Roos maakt het tuinhek open, maar Madelief pakt haar bij de arm.

‘Voorzichtig,’ fluistert ze. ‘Daar woont een dief.’

‘Echt?’ vraagt Roos angstig.

‘Tuurlijk,’ zegt Madelief. ‘Hoe komt mijn fiets daar anders?’

Dat kon je inderdaad niet begrijpen. Hoe komt een fiets in een garage als je hem gewoon op de stoep hebt laten liggen?

‘Wat moeten we nou doen?’ fluistert Roos.

‘We pikken hem gewoon terug,’ zegt Madelief. ‘Kom.’

Roos durft eigenlijk niet, maar Madelief trekt haar mee. Ze lopen op hun tenen over het tuinpad. Ze zeggen niks.

Als ze vlakbij de garage zijn horen ze een harde klap. Ze blijven doodstil staan. Ze durven haast geen adem te halen. Dan is het weer stil. Ergens binnenin het huis heeft iemand met een deur geslagen. Voorzichtig gaan ze verder. Het ruikt naar benzine in de garage en er staat allemaal rommel langs de kant. De fiets staat bijna helemaal achteraan. Nog een paar stappen, dan zijn ze er. Madelief strekt haar arm. Ze kan de fiets aanraken.

‘Hallo,’ horen ze plotseling achter zich.

Oei, wat schrikken ze. Ze pakken elkaar nog steviger beet en draaien zich om.

Op het tuinpad staat een meneer. Hij kijkt nieuwsgierig naar binnen.

‘Hallo,’ zegt hij nog een keer. ‘Wat doen jullie daar?’

Madelief wijst naar haar fiets. ‘M’n fiets,’ zegt ze benauwd.

De meneer komt naar binnen. Hij lacht vriendelijk. ‘Is dat jouw fiets?’ vraagt hij.

Madelief knikt heftig van ja.

‘Hij lag midden op straat,’ zegt de meneer. ‘Ik heb hem maar even binnen gezet, anders rijdt er misschien een auto overheen. Neem hem maar gauw mee.’

Madelief pakt de fiets en holt er de garage mee uit.

‘Pas er goed op hoor,’ roept de meneer.

Roos heeft Madelief al gauw ingehaald. Ze hollen tot voor Madeliefs huis. Daar gaan ze hijgend voor de deur zitten. De fiets staat tegen het tuinhek.

‘Dat was helemaal geen dief,’ zegt Roos. ‘Dat was een heel aardige meneer.’

Madelief haalt haar schouders op. ‘Misschien was het een goeie dief,’ zegt ze.

De onderzeeër

Het is vies weer. Het waait en het regent. Niks gezellig.

Jan-Willem zit voor het aquarium van zijn grote broer en staart naar de vissen.

Daar, in het aquarium, waait het nooit. En het regent er ook nooit. Het is er altijd hetzelfde. De vissen zwemmen kalm in het rond. Ze zitten elkaar wel eens achterna. Maar even later zijn ze weer rustig.

Wat zouden die vissen opkijken als er opeens een onderzeeër langs kwam!

Daar, vanachter die grote plant komt ie vandaan. D'r komen luchtballen uit en hij broemt zacht. De vissen schrikken zich rot.

Ze schieten alle kanten uit. Langzaam glijdt de onderzeeër naar het midden van het aquarium. Hij zakt naar beneden tot ie op de bodem ligt.

Je kan hem goed zien op het gele zand.

Er gaat een luikje open. Daar komt een laddertje uit. Op het laddertje klimt een duikertje naar buiten. Hij heeft een echt duikerpak aan, met flessen op zijn rug.

De vissen kijken verbaasd toe.

Het duikertje heeft iets bij zich. Een lang dun pak. Hij maakt het open en trekt er iets uit. Wat is dat nou? Het is een vlag aan een stok.

Het duikertje plant de vlag rechtop in het zand. Hij wappert van het langsstromende water. Dan klimt de duiker de ladder weer op. Hij trekt het luik achter zich dicht. De onderzeeër

komt langzaam omhoog. Je hoort hem zoemen. Er waait zand mee omhoog. En daar gaat ie. Hij draait om en vaart weg. Hij verdwijnt achter de grote plant. De vlag blijft eenzaam achter.

Jan-Willem zucht. Dat was nog es een avontuur!

Z'n moeder komt binnen. 'Hé, Jan-Willem, ben je d'r al? Hoe was het op school?'

'Och,' zegt Jan-Willem. Hij haalt z'n schouders op.

Zijn moeder legt een hand op zijn schouder. 'Hoezo? Is er wat?'

'We moesten een opstel maken,' zegt Jan-Willem, 'maar ik wist niks.' Hij kijkt verdrietig in het aquarium. De vlag is verdwenen.

De piloot

‘Ik word later toch maar liever boer,’ zegt Madelief.

‘Boerin,’ zegt Roos.

Jan-Willem lacht.

‘Wat lach je nou?’ vraagt Madelief.

‘Omdat het niet kan,’ zegt Jan-Willem. ‘Boer worden.’

‘O nee?’ zegt Madelief kwaad. ‘En waarom dan niet?’

‘Boer kan je niet worden,’ zegt Jan-Willem. ‘Je wordt als boer geboren.’

Madelief is even stil.

‘Net als een koningin,’ zegt Roos. ‘Dat kan je ook niet worden. Daarom word ik moeder.’

‘Ja,’ knikt Jan-Willem. ‘Moeder kan je worden.’

‘Jij?’ vraagt Madelief venijnig. ‘Of ben je als moeder geboren?’

Jan-Willem geeft maar geen antwoord.

‘Oliebol,’ sputtert Madelief nog na.

Roos gaat achterover liggen in het gras. Ze kijkt naar de blauwe lucht. Witte wolken dobberen traag voorbij.

‘Wat je later wordt, dan kan je eigenlijk niet weten,’ zegt ze.

Ze denken er over na.

‘Een beetje wél,’ zegt Jan-Willem. ‘Als je bij voorbeeld dierenarts wil worden, dan word je bij voorbeeld tandarts.’

‘Daar snap ik geen bal van,’ zegt Madelief.

‘Nou, als je boer wilt worden, wórd je bij voorbeeld dierenverzorger.’

Dat vindt Madelief niet zo gek. Dierenverzorger. ‘Ik denk dat ik dat maar word,’ zegt ze blij. Ze gaat met een tevreden gezicht naast Roos liggen. ‘Dierenverzorger,’ zegt ze nog een keer.

‘Wat wil jij eigenlijk worden?’ vraagt ze aan Jan-Willem.

Jan-Willem kijkt verlegen naar de grond. ‘Dat weet je best,’ zegt hij zacht.

‘O ja, piloot hè?’ Madelief gaat rechtop zitten. Ze houdt haar hand boven haar ogen, tegen de zon. ‘Wat zou je dan denken van ballonnenman?’

‘Ach, vlieg op,’ zegt Jan-Willem

zegt Jan-Willem.

Hond

‘Hé, Madelief, kom gauw!’ schreeuwt Roos.

Wat is er nu aan de hand? Roos huult. Madelief holt naar d’r toe.

‘Wat is er?’

‘Ze hebben Jan-Willem gepakt,’ snikt Roos.

‘Wie?’

‘Grote jongens. Ze hebben hem meegenomen, ’t Park in.’

‘Kom,’ zegt Madelief. Ze trekt Roos mee. ‘We gaan hem redden.’

Dat wil Roos best. Maar hoe? Het waren erg grote jongens hoor. Ze hollen het park in.

Het duurt niet lang of ze horen Jan-Willem schreeuwen. Het komt uit de struiken.

Roos en Madelief gaan voorzichtig op het geluid af. Tot ze Jan-Willem zien. Ze gaan op hun hurken zitten. Ze kijken wat er gebeurt.

Twee grote jongens houden Jan-Willem vast. De derde bindt hem met een dik touw aan een boom. Jan-Willem vindt het niet leuk. Hij krijgt als een biggetje. De jongens gaan om de boom heen zitten. Ze roken een pijp. Het zijn vast

Indianen.

Wat moeten Roos en Madelief beginnen?

‘Ik weet iets,’ fluistert Madelief. ‘We gaan er naar toe.’

Maar Roos durft niet. Ze blijft in de struiken zitten.

‘Ahaaa!’ brult Madelief als ze uit de struiken tevoorschijn komt. De grote jongens schrikken ervan.

‘Hebben jullie dat rotjongetje te pakken? Net goed!’

Madelief loopt naar Jan-Willem. Ze geeft hem een heel zacht stompje.

Roos begrijpt er niks van. Gaat Madelief met die nare jongens meedoen?

‘Ik had hem allang een keer willen vastbinden,’ roept Madelief. ‘Maar ja, ik durfde nooit.’

De grote jongens moeten lachen. ‘Durf je niet tegen zo’n kleine keutel?’

Madelief lacht ook. ‘Tuurlijk wel,’ zegt ze stoer. ‘Maar niet tegen z’n hond.’

Het wordt heel stil. De grote jongens kijken bang tussen de struiken. Bewoog daar iets?

‘Hij heeft zo’n enge bloedhond, weet je wel,’ zegt Madelief. ‘Zo’n speurhond die eigenlijk bij de politie hoort. Die vindt hem overal, waar die ook is.’

De grote jongens staan op. Ze lijken helemaal niet meer op Indianen. In de verte blaft een hond. ‘Wegwezen,’ schreeuwt de aanvoerder. En weg zijn ze.

Roos komt bibberend uit de struiken. Ze maken Jan-

Willem los.

‘Wat zeg je nou?’ vraagt Madelief.

‘Dank je wel Madelief,’ zegt Jan-Willem. En als hij zijn tranen heeft gedroogd: ‘Voor m’n verjaardag vraag ik een hond.’

Verkleeden

Roos zit stil in een hoekje. Ze doet niks. Ze kijkt alleen maar verdrietig voor zich uit.

‘Wat is er?’ vraagt haar moeder.

‘k Heb ruzie met Madelief.’

‘Hè wat vervelend,’ zegt moeder. ‘Wat ga je nou doen?’

Roos haalt haar schouders op. ‘Niks,’ zegt ze. ‘Ze praat niet meer tegen me.’

‘Ga met Jan-Willem spelen.’

‘Die speelt met Madelief.’

Het is naar hoor.

‘Zullen wij dan samen spelen?’ vraagt moeder. ‘Ik heb best tijd.’

‘Ja, dat is leuk!’ roept Roos. Ze springt op van de stoel. ‘We gaan ons verkleeden, goed?’

Ze hollen naar boven, waar ouwe kleren liggen. Moeder doet een ouwe broek van pappa aan en ook een jasje. Roos trekt een lange glimjurk aan en zet een prachtige hoed op.

Dan gaan ze naar de slaapkamer. Roosjes lippen worden knalrood geverfd en moeder tekent met zwart een snor op haar bovenlip.

Ze zien er heel gek uit. Ze staan krom van het lachen voor de spiegel.

Dan gaat de bel.

‘Oh,’ roept moeder. ‘Ik durf niet open te doen hoor!’

Roos kijkt uit het raam om te zien wie daar is.

‘Het is een meneer,’ roept ze. ‘In een zwarte jas.’

‘Stil,’ fluistert moeder. ‘Anders hoort ie het. We doen net of we niet thuis zijn.’

Maar de meneer blijft doorbellen.

‘Hij gaat niet weg hoor,’ zegt Roos. Ze vindt het wat spannend.

‘Nou vooruit, hihi, kan mij het schelen,’ giechelt moeder. ‘Gaan we opendoen.’

Ze lopen hand in hand de trap af. Moeder doet de deur open.

‘Hum, goeiemiddag meneer, als ik het wel heb,’ zegt de meneer in de zwarte jas. Hij kijkt van moeder naar Roos en weer terug. ‘Ik kwam eigenlijk voor het gas,’ zegt hij.

‘Neem me niet kwalijk,’ zegt moeder, ‘dat ik er zo gek uitzie, maar...’

‘Geeft niks meneer, ik maak heel wat mee, zo langs de deuren,’ zegt de meneer van het gas. Maar hij kijkt toch een beetje bang.

‘Kom er maar in,’ zegt moeder met een lage stem. ‘Daar is de kelderkast.’

De man loopt door en verdwijnt in de kast.

Moeder trekt Roos de kamer in, sluit de deur achter zich.
Ze laten zich gierend van de lach op de bank vallen.
Jammer dat Madelief er niet bij was!

Een rare dokter

Jan-Willem ziet het voor zijn ogen gebeuren.

Midden op straat loopt een duif.

Er komt een auto aan. De duif vliegt te laat op en pats...

Hij botst tegen de ruit van de auto. Dan glijdt hij over het dak en valt op straat.

De auto rijdt door.

‘Zag je dat Roos?’ vraagt Jan-Willem. ‘Die duif is aangereden.’ Hij wijst. Roos ziet het. Ze rennen er met zijn tweeën naar toe.

De duif ligt er zielig bij.

Jan-Willem raapt hem voorzichtig op. Hij loopt ermee naar de stoep.

‘Hij bloedt aan zijn ene vleugel,’ zegt Jan-Willem.

‘Hoe kan dat nou?’ vraagt Roos verbaasd. ‘Die auto reed heel langzaam.’

‘Langzaam?’ zegt Jan-Willem. ‘Die reed harder dan je

fietsen kunt. Die reed nog harder dan een bromfiets.'

'Zou het?'

'Tuurlijk.'

'Wat moeten we nou met hem doen?'

'Naar de dokter,' zegt Jan-Willem. 'Naar de dierenarts.'

Ze zoeken bij Jan-Willem thuis in het telefoonboek.

Zo vinden ze uit waar een dierenarts woont.

Ze halen eerst Madelief op. Die gaat ook mee.

Ze vinden de straat gemakkelijk omdat ze steeds de weg vragen. Als ze dichtbij zijn, zien ze een meneer met een eend aan een lijntje. Hij gaat het huis van de dierenarts binnen en zij ook.

Het is druk in de wachtkamer. Maar er is nog plaats. Tussen twee mevrouwen. De ene mevrouw heeft een poesje op schoot. Het poesje blijft zoet zitten, want telkens als het van haar schoot wil stopt de mevrouw een bonbon in z'n bek.

Madelief kijkt verbaasd toe. Ze wist niet dat poezen bonbons aten.

Aan de andere kant, naast Jan-Willem, zit een mevrouw met een hondje. Het hondje jankt en keft.

'Stil maar Carolus,' zegt mevrouw, 'mamma zal je straks wat lekkers geven.'

Maar het hondje houdt niet op. Het niest. De mevrouw haalt een zakdoekje uit haar tas. Daarmee veegt ze de neus van het hondje.

Jan-Willem moet erom lachen. Maar de mevrouw kijkt zó

streng dat hij gauw naar beneden kijkt en op zijn lippen bijt.

‘Er zijn veel te veel mensen,’ zegt Roos. ‘Als die allemaal voorgaan, bloedt de duif dood.’

Ja, dat is waar. Ze kunnen niet zolang wachten.

‘We moeten vragen of we vóór mogen gaan,’ zegt Madelief. Ze staat op.

‘Dames en heren,’ zegt ze. ‘Onze duif gaat bijna dood. Wij moeten dus eerst. Dank u wel.’

De meneer met de eend springt overeind. ‘Niets daarvan,’ zegt hij kwaad. ‘Mijn Hendrik heeft bronchitis. Vreselijk. Hij ligt ’s nachts te blaffen als een hond.’

‘Jaja, ieder op zijn beurt hoor kinderen,’ zegt de mevrouw met de poes. ‘Cinderella haar maagje is zó van streek, ik móét meteen de dokter spreken.’

‘Ja maar...’ zegt Madelief. Ze begrijpt er niks van. Iedereen kan toch zien dat de duif bloedt?

‘Laat maar,’ zegt Jan-Willem. Hij fluistert Madelief iets in haar oor. Hij zegt het ook tegen Roos. Madelief en Roos knikken. Ze kijken naar de deur. Daar komt de dokter steeds uit als het volgende dier mag komen.

Als de deur opengaat springen ze op.

‘Volgende...’ zegt de dokter.

Maar vóór de dokter nóg iets kan zeggen, staan ze al in zijn kamer.

‘Hé hé,’ roepen de mensen in de wachtkamer. Ze schreeuwen door elkaar. De dokter steekt zijn handen in de

lucht. ‘Ik kan er niks aan doen,’ betekent dat.

‘Ik kom hier nooit meer terug. Ik zoek een andere dokter,’ gilt een mevrouw.

De dokter doet gauw de deur dicht. Hij komt met een boos gezicht naar de kinderen toe. Zijn bolle gezicht is rood. ‘Zo zo, pom pom, jullie kosten me een hoop geld hoor,’ zegt hij.

‘Ja maar,’ zegt Madelief, ‘die dieren zijn niet eens echt ziek!’

‘Ho ho,’ zegt de dokter, ‘pom pom, dieren zijn zo ziek als hun baasje zich voelt, pom pom.’

Hij ziet er niet meer zo kwaad uit. Hij kijkt naar de duif. ‘Pom pom pom,’ zingt hij. ‘Een mevrouw koopt een duur hondje,’ zegt hij. ‘Ze verwent het hondje. Het hondje wordt ziek. Wat betekent dat?’

‘Dat is zielig voor het hondje,’ zegt Roos.

‘Mis,’ zegt de dokter. ‘Dat betekent geld, pom pom, veel geld voor de dokter. Heel goed. Hoe meer hoe beter.’ Hij kijkt nog eens naar de duif. Nu van wat dichterbij. ‘Tja, es kijken,’ zegt hij, ‘jullie hebben voorgedringt.’

‘Voorgedrongen,’ zegt Jan-Willem.

‘Echt?’ vraagt de dokter. ‘Is het voorgedrongen? Sjonge, pom pom. Wat hebben we hier? Aha! Veren! Dat moet een vogeltje zijn. Kijk maar. Twee vleugeltjes, pom pom.’

‘Het is een duif,’ zegt Jan-Willem een beetje boos.

‘Goed, leg die eend maar es op tafel,’ zegt de dokter. ‘Wie weet kan ik hem nog maken.’

Hij bekijkt de duif goed. Hij voelt voorzichtig met zijn vingers onder de veren. ‘Je kan d’r ook soep van trekken,’ zegt hij. ‘Pom pom pom.’

Madelief, Jan-Willem en Roos houden hun adem in.

‘Kippensoep,’ zegt de dokter.

Maar dan gaat de dokter aan het werk. Hij krijgt het er warm van. Na een hele tijd is de duif klaar.

‘Zo,’ zegt de dokter. ‘Dat is dan 37 gulden en 95 cents.

Omdat jullie het zijn.’

Het wordt heel stil.

‘We hebben geen geld,’ zegt Roos benauwd.

‘Zo, mooi is dat,’ zegt de dokter. ‘Kauwgummetje dan?’

‘Watte?’ vraagt Madelief.

‘Of je een kauwgummetje hebt gansje,’ zegt de dokter.

Madelief zoekt haastig in haar broekzakken en waarachtig, ze heeft nog één stukje.

De dokter stopt het meteen in zijn mond. ‘Over een paar weken terugkomen,’ zegt hij. ‘Maar dan met een héél pakje.’

‘Was dat nou een aardige dokter of niet?’ vraagt Roos als ze op straat staan.

‘Ik weet niet,’ zegt Jan-Willem.

‘Het was een rare,’ zegt Madelief.

En daar laten ze ’t maar bij.

De deftige tante

Bij Roos thuis is een tante op visite.

Tante Alida. Die is deftig. Oei!

Die zet niet eens haar hoed af als ze binnen is.

Ze zit op het puntje van haar stoel.

Ze tilt haar kopje koffie hoog op, tot voor haar kin.

Als ze roert, raakt het lepeltje bijna haar neus.

Roos is er stil van. Ze kijkt tante Alida met open mond aan.

‘Is dat nu Roosje?’ vraagt tante Alida.

‘Ja,’ zegt Roos verlegen.

‘Ze is groot geworden heur,’ zegt tante Alida.

Ze neemt een piepklein slokje van haar koffie.

‘Hoe gaat het met Frits?’ vraagt Roosjes moeder.

‘Die sukkelt nog steeds met zijn rug,’ knikt tante Alida bedroefd.

Ze kijkt diep in haar kopje, alsof oom Frits in de koffie zwemt.

Dan begint ze te vertellen. Een heleboel. Over dokters en pillen. Over alle mensen die ziek zijn.

Het duurt lang.

Roos weet niet wat ze doen moet.

Ze heeft zin om buiten te spelen.

Kan ze zomaar weglopen?

Misschien vindt tante Alida dat onbeleefd.

Opeens is er een verschrikkelijk lawaai buiten. Net of het onweert. Het komt uit de achtertuin.

Roos kijkt door de tuindeuren naar buiten. Daar komt Madelief aan. Er hangt een grote trommel op haar buik. Ze slaat erop met stokken.

Jan-Willem loopt achter haar. Hij blaast op een toeter. Zijn wangen staan er bol van.

Ze komen de achterdeur binnen. De kopjes in de keuken rinkelen van het lawaai.

Tante Alida kan niet meer verder praten. Ze kijkt verschrikt naar de kamerdeur.

Daar zwaait de deur open. De optocht van Madelief en Jan-Willem marcheert naar binnen. Ze maken zó hard muziek dat

je er doof van wordt.

‘Galóp, galóp, galóp,
Mijn tante heeft een hoedje op,’ gilt Madelief er bovenuit.
Roos kijkt bang naar tante Alida, want die heeft écht een
hoedje op.

Wat zal er nu gebeuren? Madelief is heel onbeleefd.

‘Woeoe woeoe woeoe,’ loeit Jan-Willem op zijn toeter.

‘Rrom rrom rrom,’ bonkt Madelief.

Ze hebben een reuzenpret.

Roos vindt er niks aan. Het is griezelig.

Tante Alida houdt haar mond stijf dicht. Ze sluit haar ogen,
alsof de muziek haar pijn doet.

Maar wat is dat? Wie lacht daar zo hard? Het is mamma! Ze
ligt achterover in haar stoel van het lachen. Is dat ook niet
een beetje onbeleefd?

‘Stop, stop,’ roept ze door de muziek heen.

Madelief en Jan-Willem kijken haar vragend aan. Vindt
Roosjes moeder de muziek niet mooi?

‘Bedankt voor de muziek,’ zegt ze. Ze lacht nog steeds.

‘Het was prachtig, hè Alie?’

Tante Alida knikt stijf. ‘Ja, heel mooi,’ zegt ze. Maar het
lijkt net of ze het niet meent. Ze lacht niet. Ze doet haar
lippen meteen weer op elkaar.

‘Gaan jullie nu maar buiten muziek maken,’ zegt moeder.

Roos springt blij van haar stoel.

‘Rrom rrom,’ doet Madeliefs trommel.

‘Woeoe,’ loeit de toeter.

Daar vertrekt de optocht weer, met Roos achteraan.

‘Galop galop galop,

Mijn tante heeft een hoedje op,’ brult Madelief.

‘Die kinderen toch,’ zegt tante Alida. ‘Die verzinnen altijd wat anders.’

Ze is gelukkig niet boos. Dat is goed afgelopen!

Jan-Willem is brutaal

‘Wil jij even naar de winkel?’ vraagt Jan-Willems moeder. ‘Ik ben een paar dingen vergeten.’

‘Goed,’ zegt Jan-Willem. Dat vindt hij niet erg. Boodschappen doen. Als hij maar een lijstje mee krijgt.

‘Kijk,’ zegt zijn moeder. ‘Hier staat alles op.’ Ze heeft een papiertje in haar handen. ‘Twee ons ham, een kilo aardappels en een kilo appels.’

Jan-Willem pakt het lijstje en leest het.

‘Staat alles er precies op?’ vraagt hij.

‘Ja,’ zegt zijn moeder. ‘En hier heb je vijf gulden. Dat is meer dan genoeg.’

Jan-Willem krijgt een tas en daar gaat hij.

De winkel is niet ver. Een paar minuten lopen.

Het is een hele grote winkel. Een supermarkt.

Hij gaat naar binnen. Hij pakt een wagentje. Zo hoort het.

Je kan niet alles zelf pakken. Bij de groenten staat een juffrouw. Bij het vlees staat een meneer.

Hij gaat het eerst naar de juffrouw. ‘Een kilo aardappelen,’ zegt hij.

‘Welke?’ vraagt de juffrouw.

Wat nou welke? denkt Jan-Willem. Hij krijgt een kleur van schrik.

‘Gewoon aardappelen,’ zegt hij.

‘Ja maar,’ zegt de juffrouw, ‘we hebben drie soorten.’ Ze geeft een knipoog naar een mevrouw. Alsof ie een klein kind is dat niks weet.

‘Kijk,’ zegt de juffrouw. Ze wijst op drie kisten. ‘We hebben deze, deze en die.’

‘Geeft u die maar,’ zegt Jan-Willem. Hij wijst op de grootste soort. Hij probeert gewoon te kijken. Maar eigenlijk is hij helemaal in de war. Waren dat wel de goeie aardappelen?

De juffrouw neemt een grote schep. Ze schept de aardappelen op de schaal van de weegschaal. Ze weegt ze. Dan stopt ze de aardappelen in een papieren zak. ‘Wat nog meer?’

‘Een kilo appels,’ zegt Jan-Willem. ‘Die.’ Hij wijst op rooie appels.

De juffrouw weegt de appels. ‘Mag het iets méér zijn?’ vraagt ze.

‘Wat zegt u?’ vraagt Jan-Willem. Hij begrijpt er niks van.

‘Of het iets méér mag zijn,’ zegt de juffrouw ongeduldig.

Jan-Willem wordt er warm van.

‘Wat mag meer zijn?’ vraagt hij benauwd.

‘De appels,’ snauwt de juffrouw. ‘Het is iets méér dan een kilo.’

Ze kijkt om zich heen. Er staan nog meer klanten te wachten.

‘Ja, goed,’ zegt Jan-Willem haastig. ‘Doet u maar.’

Met een zucht pakt de juffrouw de appels in.

Jan-Willem gaat er gauw vandoor met zijn wagentje.

Bij de slager is het erg druk.

De meneer die de mensen helpt staat achter een glazen toonbank.

Jan-Willem komt er net met zijn ogen bovenuit.

Hij moet lang wachten. Iedereen gaat voor zijn beurt.

Jan-Willem durft niks te zeggen.

Eindelijk ziet de slager hem.

‘Wat wil jij mannetje?’ vraagt hij.

‘Twee ons ham,’ zegt Jan-Willem.

‘Hoe?’ vraagt de slager. ‘Gesneden, in blokjes of moet het héél blijven?’

Alle mensen, hoe kan hij dat nou weten? Daar staat niks van op het lijstje! Hij moet bijna huilen.

‘Gesneden,’ zegt hij maar. Zijn stem bibbert.

Hij krijgt de ham. Hij stopt het in zijn wagentje. Hij rijdt naar de kassa.

Als ie maar niet te weinig geld bij zich heeft! Hij legt zijn boodschappen neer voor de juffrouw van de kassa. Zijn vijf guldens legt hij er naast.

‘Vijf gulden en vierentwintig cent,’ zegt de juffrouw.

Zie je nou wel. Daar had je het al. Te weinig geld! Wat moest ie doen?

‘Ikke, ik heb, ik heb maar vijf, maar vijf gulden,’ stottert hij. O, wat erg. Hij voelt zich zó klein. Hij zou weg willen rennen en zich verstoppen. Maar hij durft niet.

‘Breng die vierentwintig cent straks nog maar even,’ zegt de juffrouw vriendelijk. Ze stopt de boodschappen in Jan-Willems tas.

‘Dag,’ zegt ze. ‘Tot straks.’

Jan-Willem rent naar huis. Hij bibbert, zó naar voelt hij zich.

‘Hier!’ schreeuwt hij als hij thuis is. Hij slingert de tas de keuken in.

‘Ik had vierentwintig cent te weinig. Maar ik ga niet terug.’

‘Wat is er met jou?’ vraagt zijn moeder verbaasd.

‘Ga zelf maar,’ schreeuwt Jan-Willem. ‘Ik doe het nooit meer!’

Hij is heel boos. Hij kan er niks aan doen. Hij kan het niet tegenhouden.

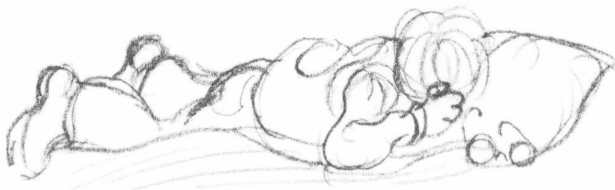
‘Wat ben jij brutaal zeg,’ zegt zijn moeder. ‘Natuurlijk breng je die vierentwintig cent even.’

‘Nee!!’ brult Jan-Willem.

Nu wordt zijn moeder boos. ‘Schiet op!’ schreeuwt ze. ‘Naar boven. Jij met je brutale mond!’

Jan-Willem rent naar boven. Hij laat zich op zijn buik op zijn bed vallen. Hij slaat met zijn vuisten in zijn kussen. Hij doet het niet. Hij doet het niet! Het is niet eerlijk! Dan maar de hele dag voor straf op zijn kamer.

Niks aan te doen. Hij doet het niet!

Een portemonnee met beentjes

Roos leest voor. Jan-Willem en Madelief luisteren.

‘Er was eens een portemonnee die honger had.’

‘Watte?’ vraagt Jan-Willem verbaasd.

‘Die portemonnee had honger,’ zegt Roos. Ze kijkt van haar boek op.

‘Een portemonnee eet toch niet,’ zegt Jan-Willem.

‘Jawel,’ zegt Madelief. ‘Geld. Een portemonnee eet geld.’

‘Wat een onzin,’ zegt Jan-Willem.

Roos kijkt ongeduldig in het rond. ‘Ik ga verder,’ zegt ze.

‘Zijn baasje gaf hem niets te eten. Daarom ging hij zélf maar op stap.’

‘Hahaha,’ lacht Jan-Willem. ‘Een portemonnee met beentjes.’

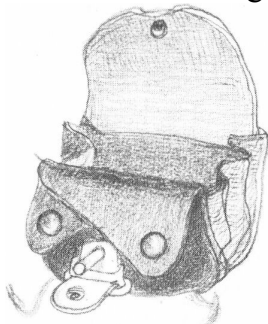
‘t Is toch maar een verhaaltje,’ zegt Madelief boos. ‘Hou je mond nou.’

‘Maar hoe hij ook zocht, nergens kon hij eten vinden.’

‘Tuurlijk niet,’ bromt Jan-Willem. Maar Madelief kijkt hem zó kwaad aan dat hij gauw zijn mond houdt.

‘Vlak naast de portemonnee liep een magere man. De man liep gebogen, met zijn gezicht naar de grond. Net of hij iets

zocht. “Meneer,” vroeg de portemonnee, “kunt u mij zeggen waar ik geld kan vinden? Ik heb zo’n honger.””

‘Hihihi,’ giechelt Jan-Willem met zijn hand voor zijn mond.

‘Nou kan ie al praten ook.’

“‘Als ik dat wist,” zei de man, “dan was ik vast niet zo mager””

‘Eet die man dan ook geld?’ vraagt Jan-Willem.

‘Nee sukkel,’ snauwt Madelief, ‘daar koopt ie eten voor.’

‘O.’

“‘Zullen we dan samen zoeken?’ vroeg de portemonnee. “Twee vinden meer dan één.” “Goed,” zei de man. “Als ik wat vind stop ik het in jou. En als je vol bent kopen we eten voor mij.””

‘Dat is gek,’ zegt Jan-Willem nadenkend. ‘Als die man dat geld eruit haalt, heeft die portemonnee wéér honger.’

‘Ja, hoor es,’ schreeuwt Madelief, ‘jij bent zo verschrikkelijk eigenwijs! Zo kan Roos toch niet voorlezen!’

‘Nee,’ zegt Roos. Ze slaat het boek met een klap dicht.

‘Pas op,’ giechelt Jan-Willem, ‘hihi, die portemonnee zit ertussen.’

Lang en groen

Jan-Willem en Roos mogen bij Madelief eten.

Ze staan in de keuken. Ze helpen Madeliefs moeder bij het koken. Jan-Willem en Roos schillen aardappelen. Madelief breekt sperziebonen doormidden. Ze gooit ze daarna in een pan met water.

‘Ik weet een raadsel,’ zegt Madelief. ‘Het is groen, het is lang, het is een plant en je kunt het eten.’

‘Een sperzieboon,’ zegt Jan-Willem.

Dat is vervelend. Jan-Willem heeft het meteen goed geraten. ‘Nee,’ jukt Madelief. ‘Mis, dat is niet goed.’

Ze probeert gauw iets anders te bedenken dat lang en groen is.

‘Doperwten,’ zegt Roos.

‘Die zijn niet lang.’

‘Prei,’ zegt Jan-Willem.

‘Dat is niet helemaal groen. Dat is wit aan het eind.’

‘Tuinbonen,’ zegt Roos.

‘Nee.’

‘Komkommer,’ zegt Jan-Willem.

‘Nee.’

Ze raden veel te snel. Madelief kan niks bedenken wat lang en groen is. Roos en Jan-Willem weten ook niks meer.

‘Zeg het maar,’ zegt Roos.

Madelief zegt niks.

‘Haha, je weet het zelf niet eens,’ schreeuwt Jan-Willem.

‘Jawel,’ zegt Madelief, ‘het is een wortel.’

Jan-Willem en Roos zijn even stil.

‘Dat kan niet,’ zegt Jan-Willem dan. ‘Een wortel is oranje.’

‘Maar hij is wél lang en je kunt hem eten,’ zegt Roos.

‘Dat groen, dat zei ik maar om het moeilijker te maken,’ zegt Madelief.

‘O,’ zegt Jan-Willem.

Hij denkt na. Dan zegt hij: ‘Ik heb ook een raadsel. Het is rood, het is dom en het begint met een M.’

Roos en Madelief begrijpen er niets van.

Maar plotseling begint Roos te lachen.

‘’t Is Madelief,’ grinnikt ze. ‘Dat begint met een M.’

‘Precies,’ zegt Jan-Willem. ‘Knap hoor.’

‘Rood en dom,’ zegt Madelief rood van kwaadheid. ‘Jij maakt het té moeilijk.’

Ze smijt de sperziebonen zo hard in het water dat het spat.

Een nicht met een gezicht

Het regent. Roos en Jan-Willem zijn bij Madelief thuis. Ze zitten om de tafel. Ze hebben papier en potlood voor zich.

‘Moet je luisteren,’ zegt Madelief. ‘Ik heb een gedicht gemaakt.’

Roos kijkt op van haar papier, maar Jan-Willem tekent door. ‘Hé, Jan-Willem, luister je?’

‘O,’ zegt Jan-Willem. Hij kijkt Madelief aan. ‘Goed.’

‘Daar gaat ie dan,’ zegt Madelief.

*Ik heb een nicht
met een gezicht*

Ze kijkt Roos en Jan-Willem om de beurt aan. ‘Mooi hè,’ zegt ze.

‘Dat is een idioot gedicht,’ zegt Jan-Willem.

‘Waarom?’ vraagt Roos. ‘Het rijmt toch?’

‘Iederéén heeft een gezicht,’ zegt Jan-Willem. ‘Dat hoef je niet te vertellen.’

Hij buigt zich weer over zijn tekening.

Madelief zegt niks, zodat het heel stil wordt. Je hoort alleen Madeliefs moeder in de keuken. Madelief begint weer ijverig te schrijven.

‘Ik heb een nieuw gedicht,’ zegt ze even later.

Roos luistert meteen. Ze vindt het erg knap van Madelief dat ze kan dichten.

‘Ik luister wel onder het tekenen,’ zegt Jan-Willem.

‘Goed,’ zegt Madelief. Ze gaat staan met het papier in haar handen.

mijn moeder

kookt voeder

‘Hahaha,’ lacht Jan-Willem. Hij laat zijn potlood uit zijn handen vallen, zó hard moet ie lachen. ‘Voeder, hahaha, dat zeg je toch niet, voeder is voor dieren!’

Madelief zegt niets. Ze kijkt Jan-Willem alleen maar boos aan. Maar die merkt het niet. Die zit alweer te tekenen. ‘Hahaha,’ grinnikt hij nog.

Madelief schrijft en streept weer door, schrijft opnieuw en streept door. Ze werkt erg hard. Ze krijgt het er warm van. En pas na een lange tijd houdt ze op. ‘Zo,’ zegt ze. ‘Dit is mijn laatste gedicht van vandaag. Een hele lange. Vier regels.’

Roos en Jan-Willem luisteren goed. En dan leest Madelief voor:

Ik heb lang nagedacht
Waar dat ik dit bedacht
Als straks Jan-willem lacht
dan sla ik hem met kracht

Ze kijkt meteen Jan-Willem aan om te zien of hij lacht.
Haar ene hand gaat al omhoog. Roos houdt haar adem in.

Maar Jan-Willem lacht niet. 'Dit,' zegt hij ernstig, 'vind ik
nou een heel mooi gedicht. Ik wist wel dat je het kon.'

Hij gaat meteen door met zijn tekening.

Madelief laat tevreden haar hand zakken.

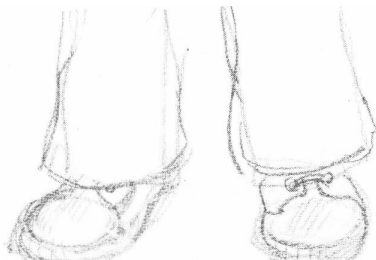
Jan-Willem doormidden gehakt

‘Ik vind Jan-Willem een rare naam,’ zegt Madelief.

‘Waarom?’ vraagt Roos, ‘ik vind hem juist mooi.’ Jan-Willem zegt niks. Hij peutert met zijn vingers in het gras. Het lijkt net of ie daar iets belangrijks ziet.

‘Wat is het nou?’ gaat Madelief verder. ‘Jan of Willem? Eén van de twee.’

Roos lacht. ‘Jan,’ zegt ze. ‘Zo heet ie niet. En Willem heet ie ook niet. Het is gewoon Jan-Willem.’

‘Maar hij is toch geen twee jongens?’

Jan-Willem trekt plotseling een lange worm tussen het gras vandaan. Hij zwaait ermee voor Madelief haar neus heen en weer. Maar die is niet bang.

‘Als je zo’n worm doormidden hakt, krijg je twee levende wormen,’ zegt ze.

‘De ene helft krijgt een nieuw kontje, de andere helft een nieuw koppie.’

‘Haha, kontje,’ grinnikt Jan-Willem.

‘Als de ene helft de andere tegenkomt, dan zegt ie, hallo, hoe gaat het met mij?’

Roos en Jan-Willem moeten erom lachen.

‘Maar als je hem in drie stukken hakt,’ vertelt Madelief, ‘dan gaat het middelste stuk dood. Als die twee levende stukken dat zien, zeggen ze: kijk es, we zijn dood.’

Raar is dat hoor. Madelief bedenkt vaak rare dingen.

‘Maar als je Jan-Willem doormidden hakt, dan heb je twee verschillende jongens, een Jan en een Willem.’

Daar moet Roos niet om lachen. ‘Je moet Jan-Willem niet doormidden hakken,’ zegt ze. ‘Dan gaat ie dood.’

‘Tuurlijk niet. Maar eigenlijk is Jan-Willem twee jongens.’ Jan-Willem heeft een hele tijd ernstig zitten nadenken. Nu staat hij op. Hij kijkt Madelief aan.

‘Zo,’ zegt hij. ‘Ik ga naar huis. Dag Ma.’

‘Watte?’ vraagt Madelief.

‘Dag Ma,’ zegt Jan-Willem nog een keer.

‘Bedoel je mij?’ vraagt Madelief.

‘Tuurlijk,’ zegt Jan-Willem. ‘Dag Ro.’

En zonder één keer omkijken loopt hij met grote stappen weg.

De herdenking

Madelief ziet Jan-Willem. Hij zit op de stoeprand. Voor zijn huis.

Als ze dichtbij is, ziet ze dat hij huilt. Wat is dat nou? Jan-Willem huilt nooit.

Ze gaat naast hem zitten. Ze zegt niks. Jan-Willem is zeker gevallen. Ze kijkt naar zijn knieën, maar die zijn heel. En Jan-Willem huilt nog steeds. Je hoort hem snikken. Ze heeft helemaal geen zin om hem te plagen. Ze legt haar arm om zijn schouder.

‘Wat is er?’ vraagt ze.

‘Niks,’ zegt Jan-Willem tussen twee snikken door.

Dat is natuurlijk niet waar. Niemand huilt voor niks.

Ze blijft stil naast Jan-Willem zitten.

Ze is erg ongerust. Wat kan er gebeurd zijn? Ze kijkt om zich heen. Er is niks te zien. Geen grote jongens, geen honden, niks.

Dan gaat de deur van Jan-Willems huis open. Jan-Willems moeder komt naar buiten. Ze loopt naar hem toe. Ze buigt zich over hem heen. ‘Kom maar jongen, het is alweer goed,’

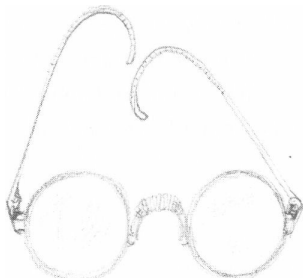
zegt ze. Ze heeft zelf ook tranen in haar ogen.

Jan-Willem staat op. Hij pakt zijn moeders hand en gaat met haar naar binnen.

Boem zegt de deur en daar zit Madelief. Ze voelt zich erg alleen.

Wist ze maar wat er aan de hand was. Nu blijft ze ongerust. Als er maar niets ergs was.

Ze gaat naar huis. Erg stil. Ze heeft geen zin in spelen. En in bed moet ze nóg aan Jan-Willem denken.

De volgende dag zit Jan-Willem wéér op de stoeprand voor zijn huis. Hij kijkt ernstig, maar hij huilt niet. Daar is Madelief blij om. Ze gaat naast hem zitten.

‘Wat doe je?’ vraagt ze.

‘Ik herdenk,’ zegt Jan-Willem.

‘Wat is dat “herdenk”?’

‘Weet je niet wat een herdenking is?’ vraagt Jan-Willem verwonderd. ‘Dan denk je terug aan iets dat al gebeurd is.’

‘O,’ zegt Madelief. ‘Waar denk je dan aan?’

‘Aan gisteren,’ zegt Jan-Willem.

Madelief is vreselijk nieuwsgierig, maar ze wil er niet naar vragen.

‘Dat mijn vader en moeder ruzie hadden. Dat ik naar buiten ging en dat jij toen kwam.’

‘Ruzie?’ Madelief is heel verbaasd. ‘Waarover?’

‘Weet ik niet,’ zegt Jan-Willem. ‘Maar het was heel naar.’

‘Ja, dat zal wel,’ zegt Madelief.

‘Nou ga ik hier elke dag zitten,’ zegt Jan-Willem, ‘om te herdenken.’

Madelief kijkt hem van opzij aan. Ze ziet alweer tranen in zijn ogen.

‘Als je een bril hebt, kan je nog best piloot worden,’ zegt ze. Jan-Willem kijkt somber voor zich uit.

‘Prins Bernhard heeft een bril en die vliegt ook.’

‘O ja?’ vraagt Jan-Willem.

‘Ja. Nou hoeft je alleen nog even prins te worden.’ Jan-Willem grinnikt. Dat klonk gek. ‘Prins Jan-Willem.’

‘Ga je mee?’ vraagt Madelief. Ze trekt aan zijn hand.

‘Goed,’ zegt Jan-Willem. Hij is zijn herdenking vergeten.

Koorts

Jan-Willem is ziek. Hij ligt in bed. Zijn hoofd is nogal rood.

‘Net een tomaat,’ zegt Madelief. Maar Jan-Willem moet er niet om lachen.

‘Geeft niks hoor,’ zegt Roos. ‘Je wordt vanzelf weer wit.’
‘Hoeft niet, hoeft niet,’ roept Madelief. ‘Soms blijf je je hele leven knalrood.’

‘Niks hoor,’ zegt Roos, ‘dat bestaat niet.’

‘En de Indianen dan?’ Madelief schreeuwt steeds harder.
Ook Roos zet een flinke keel op. ‘De Indianen die zijn... die zijn rood geboren!’

Madelief gaat rechtop staan om nóg harder te kunnen brullen. ‘Ha ha, wat een onzin, dat is verf. Indianen zijn helemaal niet rood, die zijn bruin.’

Roos hapt naar adem, zó boos is ze. ‘En Jan-Willem dan? Kijk es hoe rood z’n gezicht is! Is dat soms verf?’

Madelief slaat met een vuist op Jan-Willems tafel, zodat het kraakt.

‘Nee,’ schreeuwt ze zo hard als ze kan. ‘Dat is koorts!’

Roos zegt niks terug. Ze kijkt naar Jan-Willem. Die is onder de dekens gekropen. Er is niks meer van hem te zien,

alleen een paar haartjes die boven de dekens uitsteken. Jan-Willem houdt niet van ruzie.

‘Ja, koorts,’ zegt Roos zacht.

Madelief is ook stil geworden. Ze schaamt zich een beetje. Ruzie maken bij een zieke. Dat hoort niet.

‘Kom maar tevoorschijn Jan-Willem,’ zegt ze. ‘We zullen zachtjes praten.’

Jan-Willem gluurt voorzichtig boven de dekens uit om te zien of het echt over is, de ruzie. Gelukkig, Madelief en Roos zitten vriendelijk naar hem te kijken. Hij komt tevoorschijn.

‘Zo Jan-Willem,’ zegt Roos zó zachtjes dat je d’r bijna niet horen kan, ‘hoe voel je je nou?’

‘Ziek,’ zegt Jan-Willem even zacht.

Het wordt akelig stil in het kamertje. Het moet wel héél erg zijn met Jan-Willem. Anders was het vast niet zo stil.

‘Je hebt zeker koorts,’ zegt Madelief met een benauwd stemmetje.

Jan-Willem knikt, want zo is het, hij heeft koorts.

‘Je wordt vanzelf weer beter,’ zegt Roos. Ze voelt met haar hand aan zijn voorhoofd.

‘Heet?’ vraagt Madelief.

‘Voel maar,’ zegt Roos.

Madelief voelt. Ja hoor, Jan-Willems voorhoofd is gloeiend heet. ‘Dacht ik al,’ zegt ze bezorgd. ‘Laat je tong es zien.’

Jan-Willem steekt het puntje van zijn tong naar buiten.

‘Verder,’ zegt Madelief. Jan-Willem doet het.

Madelief kijkt naar binnen. Heel lang. Dan kijkt ze Roos aan.

‘Wat vind jij d’r van Roos, kijk es,’ zegt ze.

Roos kijkt in Jan-Willems mond.

Madelief voelt met haar hand onder Jan-Willems kussen.

‘Ik zie niks,’ zegt Roos.

‘Klopt,’ zegt Madelief, ‘z’n tong is helemaal zwart. Moet je een dropje?’

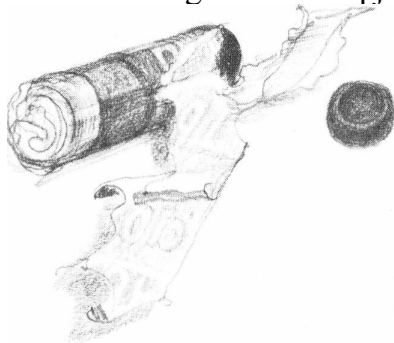
Ze trekt haar hand onder het kussen vandaan en zwaait een half rolletje drop voor Roosjes neus heen en weer.

Jan-Willem schiet overeind. ‘Geef hier!’ schreeuwt hij.

‘Die zijn van mij.’

‘Natuurlijk,’ zegt Madelief, ‘de zieke krijgt er ook eentje.’

Tevreden verdeelt ze de overgebleven dropjes.

Een echte mevrouw

‘Eigenlijk ben jij ook nog maar een meisje,’ zegt Madelief tegen haar moeder.

‘O ja?’

‘Ja,’ zegt Madelief, ‘ik vind jou helemaal geen echte mevrouw.’

‘Wat is een echte mevrouw dan?’ vraagt haar moeder nieuwsgierig.

Madelief giechelt, want dat is een moeilijke vraag.

‘Nou,’ zegt ze. ‘Mevrouwen hebben ander haar.’

‘Ander haar?’ Madeliefs moeder moet lachen. ‘Wat voor haar dan?’

Madelif weet niet goed hoe ze het moet zeggen. ‘Eh,’ zegt ze. ‘Eh, die hebben haar waarmee je naar de kapper moet. Jij hebt gewoon meisjeshaar.’

‘O,’ zegt haar moeder, ‘en daarom ben ik geen mevrouw?’ ‘Nee. En mevrouwen hebben mevrouwen-kleren aan en ze drinken thee met andere mevrouwen. En ze hebben rode nagels en een hoed op. Dat zijn mevrouwen.’

‘Ik heb toch wel eens rooie nagels,’ zegt haar moeder.

‘Jawel,’ knikt Madelief, ‘maar daar moet je een lange, dikke jas bij dragen. En een grote hond aan een lijntje. Enne...’ Madelief moet weer even nadenken, want er is nog veel meer mevrouwigs.

‘Enne je moet hard praten tegen kinderen. En hoofdpijn hebben.’

‘Nog meer?’ vraagt haar moeder.

‘Ja,’ knikt Madelief. ‘Je moet een man hebben.’

Madeliefs moeder kijkt Madelief ernstig aan. ‘Je hebt gelijk,’ zegt ze. ‘Zou je graag willen dat ik een mevrouw werd?’

‘Niks hoor,’ zegt Madelief. ‘Blijf jij maar een meisje.’

De verdwaalde prins

Het is mooi weer. Madelief zit op de stoep voor haar huis. Ze weet niet wat ze moet doen. Jan-Willem is er niet. Roos is er niet. En haar moeder is nog niet terug van haar werk.

Het is stil. Ze kijkt naar links. Niemand te zien. Ze kijkt naar rechts. Niemand... of toch?

Er komt een man aan. Hij is heel groot. Met wit, lang haar. Zijn gezicht is bruin. Hij heeft een rugzak op zijn rug.

Hij blijft staan en kijkt om zich heen. Alsof ie naar iets zoekt. Madelief bekijkt hem goed, want zo'n man heeft ze nog nooit gezien. Het is net een prins die verdwaald is.

Dan ziet hij Madelief. Hij lacht naar haar. Dat vindt Madelief wel leuk. Hij komt naast haar staan. 'Ik kom van ver,' zegt hij. Zijn blauwe ogen kijken naar het eind van de straat. 'Ver, ver weg.'

Sjonge, wat praat die man raar. Elk woord dat hij zegt klinkt gek. Zeker buitenlands.

Madelief kijkt hem met open mond aan. 'Helemaal komen lopen?' vraagt ze.

'Niet geheel,' zegt de man. 'Soms neemt een mens mij

mee, weet u.'

Madelief wordt rood omdat ie 'u' tegen haar zegt.

'Toch ben ik moe,' gaat de man verder. 'Mijn benen lopen niet meer, mijn ogen zien niet meer en de maag knort.'

Madelief moet nadenken over wat ie bedoelt. 'Wij hebben een hoop eten in huis hoor,' zegt ze dan.

De man lacht alweer. Madelief vindt hem heel aardig. Het is eigenlijk meer een jongen.

Ze staat op. 'Wil je wat eten?' vraagt ze.

'Waar woont u dan?'

Madelief wijst.

'Is uw moeder thuis?'

'Nee, maar ik kan achterom.'

'Neen,' zegt de man. 'Wij wachten hier.' Hij gaat op de stoeprand zitten.

'Kom,' zegt hij, 'dan zal ik met u praten.'

Hij doet zijn rugzak af. 'Wat is uw naam?' vraagt hij.

'Madelief,' zegt Madelief. Ze gaat naast hem zitten.

'Ik heet Niels,' zegt de man. Hij trekt rimpels in zijn voorhoofd. 'Madelief,' zegt hij langzaam, 'is dat geen bloem?'

Madelief knikt. Ja, dat is ook een bloem.

'Dat is een goede naam voor u,' zegt Niels, 'want u bent net een bloem.'

Madelief wordt heel erg verlegen. Zouden verdwaalde prinses altijd zo praten?

'Bloemen zijn goed,' zegt Niels. 'Ze maken de wereld

mooi.'

Dat is waar, dat vindt Madelief ook.

'Hoe is het met uw moeder?' vraagt Niels. 'Is zij gezond?'

'Haha,' lacht Madelief. 'Tuurlijk.'

'Dat is goed, dat wil ik horen.' Niels kijkt weer de straat in. Hij kijkt van links naar rechts.

'Mamma komt zo,' zegt Madelief.

Op dat moment komt het rode autootje van haar moeder de hoek om rijden.

Madelief springt op. 'Daar is ze,' roept ze.

Madeliefs moeder stapt uit de auto. Ze kijkt naar Niels. Ze blijft stokstijf staan.

'Mamma,' roept Madelief, 'dit is...'

'Niels!' roept haar moeder. Ze rent naar hem toe. Niels komt overeind en vangt haar op in zijn armen. Hij tilt haar helemaal van de grond.

'O Niels, wat leuk, wat goed, wat is dat lang geleden,' zegt haar moeder.

Niels lacht alleen maar en zet haar weer op de grond.

Madelief begrijpt er niks van. Ze is er een beetje van geschrokken.

Niels ziet het. Hij tilt haar op. 'Kom mee bloemetje,' zegt ie, 'de maag knort.'

Hij draagt haar naar binnen.

'Maar mamma,' zegt Madelief. 'Hoe kan dat nou?'

'Goed luisteren,' zegt Niels. 'Ik kwam uw moeder opzoeken. Ik keek naar de nummers van de huizen. Ik zag u zitten. Ik keek naar uw gezicht. Toen dacht ik: hier is het. Want uw moeder is ook net een bloemetje.'

Madeliefs moeder lacht. 'Ik ken Niels van heel lang geleden,' zegt ze.

'Heel lang geleden,' zegt ze nog een keer.

Nu vindt Madelief het wel leuk. Ze lacht weer. Niels was

helemaal niet verdwaald. Hij was precies waar hij zijn moest.

Het wordt heel gezellig. Niels vertelt een boel verhalen.

Madelief mag laat opblijven. Het is net of ze jarig is.

Heel vroeg in de morgen wordt er zachtjes aan haar schouder geschud.

‘Madelief, ik ga weg,’ fluistert een stem.

Ze is meteen klaarwakker. Ze gaat rechtop zitten. Niels zit naast haar bed op een stoel.

‘Waarom?’ vraagt ze. ‘’t Is toch nog vroeg!’

Niels knikt. ‘Maar u weet toch dat het ook weer laat wordt,’ zegt hij. ‘Ik zeg gedag. Gaat u maar weer slapen.’

Madelief kruipt met een zucht onder de dekens. Ze vindt het niks leuk. Ze wordt er verdrietig van.

‘En mamma, heb je mamma gedag gezegd?’

Niels knikt. Hij staat op en loopt zachtjes de kamer uit.

Als Madelief de buitendeur hoort dichtslaan, springt ze uit bed.

Ze loopt naar haar moeders slaapkamer.

Mamma is ook al wakker. Madelief kruipt bij haar in bed.

‘Niet verdrietig zijn,’ zegt mamma. ‘Het was toch leuk?’

Ja, dat is zo. Wat raar om verdrietig te zijn als er iets leuks is gebeurd.

Ze gaat dicht tegen haar moeder aan liggen.

Dan slaapt ze in.

Wie heeft een been te leen?

Roos loopt achter haar poppenwagen. Af en toe kijkt ze of de pop nog slaapt.

En dat doet ie. Hij slaapt als een marmot.

Op een zonnig plekje blijft Roos staan. Ze doet de kap van de poppenwagen naar beneden. Dan kan de zon beter naar binnen schijnen. Dat is gezond voor de pop.

Ze gaat naast het wagentje op de stoeprand zitten.

Stap tik, stap tik, hoort ze.

Je kijkt opzij. Er komt een man aan. Hij heeft maar één been. Onder iedere arm heeft hij een houten kruk. Dat helpt bij het lopen.

De man heeft een ouwe jas aan. De ene broekspijp is opgerold tot bovenaan. Daar zit toch geen been in.

Als hij dichtbij is, hoort Roos dat ie een liedje zingt.

‘Wie heeft een been te leen?’

Ik mis er één.

Ik voel mij zo alleen met mijn ene been.’

Het klinkt treurig. Het is net of de man huilt. Zijn stem bibbert.

Hij blijft naast Roos staan. Ze schrikt ervan. Ze vindt het

griezelig.

‘Zo,’ zegt de man. ‘Heb jij een been te leen?’

Roosjes hart klopt in haar keel. Wat een rare vraag! ‘Dat kan toch niet,’ zegt ze. ‘Ik kan toch niet zomaar een been afdoen?’ ‘Dat zeggen ze allemaal,’ zegt de man somber. ‘Niemand wil z’n been kwijt.’

Roos bijt op haar lip. Wat moest ze zeggen?

‘Zo gaat het toch ook,’ zegt ze, ‘met die krukken.’

‘Zo, vind je dat,’ zegt de man. ‘Nou, van mij kan je ze cadeau krijgen.’

‘Nee, nee,’ zegt Roos haastig. ‘Ik hoef geen krukken. Ik kan goed lopen, kijk maar.’

Ze springt op en doet een paar passen.

‘Ik weet het, ik weet het,’ zegt de man. ‘Wat een narigheid.’ Hij schudt verdrietig zijn hoofd.

Roos kijkt naar haar gezonde beentjes. Ze wil die meneer graag vrolijk maken. Maar hoe?

‘Ik heb vroeger een pop gehad met één been,’ zegt ze. ‘Maar die heb ik weggegooid.’

‘Zo gaat het,’ zegt de man. ‘Gooi maar weg die troep.’

Nee, dat heeft niet geholpen. Hij kijkt nóg droeviger dan daarstraks.

‘Was ik maar dood,’ zegt hij. ‘Ik vind er niks aan. Niemand heeft medelijden. Dat leren ze de kinderen op school, dat je geen medelijden mag hebben. Daarom heeft niemand meer medelijden.’

‘Ik wel hoor,’ zegt Roos. De tranen staan in haar ogen.

‘Zo,’ zegt de man. ‘Jij dus wél.’

‘Ja,’ knikt Roos. De tranen biggelen over haar wangen.

‘Huil je meisje? Dat is mooi,’ zegt de man. Zijn stemt klinkt anders. ‘Huil jij maar es om een ongelukkige. Dat is goed. Als ik straks thuiskom zal ik eraan denken.’

Hij strekt een arm naar haar uit. Hij raakt met zijn hand

even haar krullen.

‘Wie heeft een been te leen?’ zingt hij.

Stap tik, stap tik.

Roos heeft haar pop uit de wagen gehaald.

Ze kijkt de man na. Bij de hoek draait hij zich om. Hij zwaait naar haar. Roos zwaait terug.

Ze kijkt naar haar pop. Die huilt ook.

De man met het snorretje

Jan-Willem moet nieuwe kleren hebben. Een broek en een bloes.

Hij gaat naar een grote winkel. Samen met zijn moeder. Hij vindt het niet fijn. Het duurt altijd zo lang. En zijn moeder koopt nooit iets fijns.

Het is druk in de winkel. Ze moeten wachten op een meneer die helpen kan.

Jan-Willem ziet een verkoper die bezig is met een andere jongen. Het is een lange, bleke man met een dun snorretje. Hij praat tegen de moeder van de jongen.

Jan-Willem moet lachen. Want o wat moet die jongen rare kleren aantrekken! Een veel te lange korte-broek en een idiote bloes met hertjes erop. Nee, maar, hij houdt die malle kleren nog aan ook!

Daar gaan ze al naar de kassa om te betalen.

Nu is Jan-Willem aan de beurt.

De man met het snorretje buigt beleefd voor zijn moeder.

Jan-Willem wordt een beetje bang. Als dat maar goed afloopt! Het snorretje laat moeder allerlei kleren zien. Maar

moeder schudt steeds van nee. Maar dan haalt de verkoper een blauw pakje tevoorschijn. Er zitten witte strepen op. Een matrozenpakje.

‘O, wat schattig,’ zegt moeder, ‘is dat weer in de mode?’

‘Ja,’ zegt het snorretje, ‘dat is het nieuwste.’

Jan-Willem moet bijna huilen van schrik. Zou zijn moeder dat gekke pakkie echt willen kopen?

Dat is verschrikkelijk! Wat zullen de kinderen hem uitlachen!

‘Wat vind jij ervan Jan-Willem?’ vraagt moeder.

Jan-Willem slikt. ‘Ik vind het...’ begint hij. Maar zijn keel is dik. Het lijkt wel of ie niet meer praten kan.

‘Pas het eerst maar eens,’ zegt moeder.

Ze duwt hem naar voren. De paskamer in. Daar trekt hij het matrozenpakje aan. Hij kijkt in de spiegel. O wat erg. Wat ziet hij er gek uit! Hij voelt zich ziek van narigheid.

Zijn moeder trekt hem alweer naar buiten. Naar de verkoper met het snorretje. Jan-Willem durft niet om zich heen te kijken. Iedereen lacht hem natuurlijk uit.

‘Mooi hè,’ zegt moeder. ‘Je wilt toch kapitein worden?’

‘Piloot,’ fluistert Jan-Willem.

‘Da’s bijna hetzelfde,’ zegt het snorretje.

Jan-Willem zucht. Wat een nare man was dat. Hij heeft zin om hem hard tegen zijn benen te schoppen. Maar hij durft niet.

Hij weet nog maar één manier om van dat pakje af te

komen.

Liegen.

Hij haalt diep adem.

‘Een jongen op school had ook zo’n pak,’ zegt hij, ‘maar dat was meteen kapot.’

‘O,’ zegt moeder.

‘Onmogelijk mevrouw,’ zegt de verkoper haastig. ‘Voelt u maar hoe stevig het is.’

Moeder voelt de stof tussen haar vingers. ‘Het is wel dun hoor,’ zegt ze.

De verkoper kijkt Jan-Willem boos aan. Zijn snorretje trilt ervan.

‘Ik geloof dat je gelijk hebt Jan-Willem,’ zegt moeder. ‘Het is erg leuk, maar niet zo sterk.’

Jan-Willem zegt niks. Maar hij is erg blij. Ze gaan terug naar de paskamer. Hij trekt snel het matrozenpak uit.

Ze kopen een gewone broek en een gewone bloes. Dat is veel beter dan dat malle matrozenpakje.

Als hij thuis is, mag hij nog even buiten spelen.

‘Hé,’ zegt Madelief. ‘Heb je een nieuwe bloes?’

‘Ach kom,’ zegt Jan-Willem, ‘die heb ik al zolang.’

Maar als Madelief hem niet gelooft, vertelt hij het hele verhaal.

‘Dat heb je slim gedaan,’ zegt Madelief na afloop. ‘Die man zal wel op zijn neus gekeken hebben.’

‘Nou,’ zegt Jan-Willem trots, ‘zijn snor wapperde ervan.’

Madelif rijdt auto

Madelif heeft de hele dag vrij. Haar moeder moet werken. Ze heeft gevraagd of ze mee mocht en dat was goed.

‘Maar je hebt er niet veel aan hoor,’ zegt haar moeder. Je moet de hele dag in de auto zitten.’

Haar moeder moet bij een heleboel mensen op bezoek. Dat is haar werk. Madelif mag niet mee naar binnen.

‘Ik kan toch telkens buiten spelen,’ zegt Madelif, ‘in de buurt van de auto?’

Ze gaan samen op weg.

Madelif vindt het best leuk. De ene keer blijft haar moeder lang weg. De andere keer kort. En er zijn telkens kinderen op straat om mee te spelen.

Maar na een paar uur begint het te regenen. Heel hard. Madelif kan de auto niet meer uit.

Dat geeft niet. Ze gaat achter het stuur zitten. Ze weet er alles van hoor, van autorijden. Ze kon later best chauffeur worden.

Hé, kijk es. Het sleuteltje zit er nog in. Dat is leuk, want als je het sleuteltje half omdraait, doen de ruitewissers het al.

En het licht.

Ze doet het. Ze draait de knop van de ruitewissers om en... daar gaan ze. Heen en weer. Heen en weer.

Ze kijkt of haar moeder er al aankomt. Maar nee, de stoep is leeg.

Zou ze eens... zou ze eens proberen of ze de motor kon starten? Daar was niks aan. Dat was ook niet gevaarlijk. Als ze hem maar niet in de versnelling zette.

Met trillende vingers draait ze het sleuteltje verder. ‘Grrr, grrr,’ reutelt de motor. Maar hij slaat niet aan.

Madelief draait het sleuteltje gauw terug. Wat deed ze verkeerd?

Wacht. Je moest natuurlijk op een pedaal trappen. Ze kijkt naar beneden. Daar zitten drie pedalen. Ze trapt ze om de beurt in. De middelste is de rem. Dat voel je zó. De linker of de rechter moest je intrappen om gas te geven. Ze draait het sleuteltje weer om. ‘Grrr, grrr,’ doet de motor. Ze trapt het rechtse pedaal naar beneden. ‘Wroem, wroe-oe-oemmm,’ loeit de motor.

Van schrik laat ze het pedaal los. ‘Prrr,’ zegt de motor. Hij blijft brommen. Hij doet het!

Ze kijkt naar buiten. Nee, haar moeder komt er nog niet aan.

Ze drukt voorzichtig op het gas. ‘Wroem!’ doet de motor weer.

Leuk hoor. Maar hoe moest je nou wegrijden?

Eerst de handrem eraf natuurlijk. Dat lukt.

Maar nu? In de versnelling. In de eerste versnelling. Met dat pookje daar. Dat moest naar voren, denkt ze.

Ze duwt ertegen. 'Ie-ie-ieggg,' doet de motor.

Dat was fout, dat moest ie niet zeggen.

Ach sufferd, natuurlijk! Nou moest ze op het linkerpedaal trappen. Logisch. Dat ding zat er niet voor niks.

Ze trapt het pedaal naar beneden. Het zit heel diep. Ze kan haast niet meer boven het stuur uit kijken.

Ze duwt tegen het pookje. Heel hard. En nu lukt het! Hij staat in de versnelling.

Maar er gebeurt niets.

Teleurgesteld haalt ze haar voet van het pedaal en... woeps!

De auto maakt een soort sprongetje... en boem! Hij staat weer stil. Madelief bonkt hard met haar hoofd tegen het stuur. Haar hart klopt in haar keel. Was me dat schrikken!

De motor is uit. Ze draait gauw het sleuteltje om. Ze trapt het pedaal weer in en zet het pookje van de versnelling goed.

Ze kijkt uit het raam. Daar komt haar moeder aan. Ze schuift achter het stuur vandaan, naar haar eigen plaats.

'Zo, dat is dat,' zegt haar moeder. 'Hé, heb ik de sleuteltjes laten zitten?'

Ze kijkt Madelief aan. 'Gelukkig doe jij niet van die gevaarlijke dingen,' zegt ze.

Ze start de motor en rijdt weg.

Madelief voelt aan haar voorhoofd. Dat werd vast een

stevige bult!

Opbellen

Madelief staat bij Jan-Willem in de gang.

Ze wil met Jan-Willem buiten spelen.

Maar hij is nog boven. Met zijn moeder.

‘En als je maar weet dat ik het niet meer wil hebben!’

Jan-Willems moeder schreeuwt heel hard. ‘Het is elke dag hetzelfde.’

Sjonge, wat is ze boos. Jan-Willem hoor je helemaal niet.

Er wordt een deur opengerukt. Jan-Willems moeder loopt met harde stappen naar de trap. Ze komt naar beneden.

‘Wat doe jij hier?’ vraagt ze boos aan Madelief.

‘Ik wacht op Jan-Willem,’ zegt Madelief zacht.

‘Die komt niet. Die moet op zijn kamer blijven.’

Daar begrijpt Madelief niks van. ‘Waarom?’ vraagt ze.

‘Daar heb je niks mee te maken,’ roept Jan-Willems moeder uit. ‘Ga jij nou maar naar buiten.’

Madelief gaat. Het is prachtig weer. Maar daar heb je niet veel aan in je eentje. Roos is er niet.

Madelief vindt Jan-Willems moeder niet aardig. Maar dat moet je natuurlijk nooit tegen Jan-Willem zeggen. Die vindt haar wél aardig.

Ze gaat naar huis. Ze weet niet wat ze moet doen. Haar eigen moeder is nog niet terug van haar werk.

Ze gaat op de bank zitten. Naast de telefoon.

Wacht eens. Opeens heeft ze een slim plannetje.

Ze zoekt in het telefoonboek. Dan draait ze het nummer van Jan-Willem. Ze krijgt zijn moeder aan de telefoon.

‘Hallo?’

Ja, u spreekt met de moeder van Madelief,’ zegt Madelief. ‘Ik wou vragen of Jan-Willem hier mag komen spelen.’

‘Dag Madelief,’ zegt Jan-Willems moeder. ‘Ik hoor best dat jij het bent hoor.’

En pats, daar gaat de hoorn op de haak.

Madelief is geschrokken. Wat zal ze nu boos zijn!

Maar even later wordt er gebeld.

Het is Jan-Willem. ‘Wat heb je gedaan?’ vraagt hij blij. ‘M’n moeder komt boven. Ze zegt: “Die Madelief hi hi. Ga maar gauw naar d’r toe. Ze is thuis. Naast de telefoon hi hi.” Wat heb je gedaan?’

‘O,’ zegt Madelief eigenwijs. ‘Gewoon opgebeld.’

Jan-Willems moeder is misschien toch wel een beetje aardig, denkt ze.

De krant

Madeliefs moeder heeft een ouwe schrijfmachine. Daar kan je letters mee op papier tikken. Madelief mag ermee werken. Ze gaat samen met Roos en Jan-Willem een krant maken.

‘We schrijven eerst allemaal een verhaaltje,’ zegt Madelief.

‘Een bericht,’ zegt Jan-Willem.

‘Wat?’

‘Een bericht,’ zegt Jan-Willem. ‘Zo heet dat bij een krant.’

‘O, een bericht dus. En daarna typen we het in de krant.’

Ze gaan aan het werk. Sjonge wat schrijven ze hard. Ze zeggen niks. Daar hebben ze geen tijd voor.

‘Zo,’ zegt Madelief. ‘Ik ben klaar.’

Roos en Jan-Willem kijken op.

‘Ik lees het even voor,’ zegt Madelief. ‘Het heet:

Moord in de Leliestraat.

Er is een dode man gevonden.

Ik zag hem het eerst.

Hij was dood.

Omdat hij vermoord was.

De politie kon hem niet vinden.

Maar ik wel.

Hij had zich verstoep in het park.

Toen pakte ik hem. Einde.'

'Goed zo,' zegt Roos. 'Ga het maar typen.'

'Ja maar,' zegt Jan-Willem, 'dat is toch niet echt gebeurd?'

'Nee,' zegt Madelief. 'We maken toch een krant sukkel.' in de krant staat alleen wat echt gebeurd is,' houdt Jan-Willem vol.

'O ja?' vraagt Madelief boos. 'Er staat anders elke dag een moord in de krant.'

'Ja, dat is zo,' knikt Roos.

Jan-Willem zucht. 'Ja,' zegt hij, 'als het waar is, dan schrijven ze het in de krant. Maar jij verzint het.'

'Wat geeft dat nou,' zegt Roos. 'Als er elke dag een moord in de krant staat, is het elke dag echt gebeurd.'

'Ja,' zegt Madelief blij. 'Dan is mijn moord lekker ook echt gebeurd.'

'Nietes!' schreeuwt Jan-Willem. 'Luister. Ik heb ook iets geschreven. Het heet *Dierennieuws*.' Hij leest voor:

'Wij hebben een zieke duif.

Die is bijna beter.

Maar hij kan nog niet vliegen.

De jonge visjes zijn ook bijna geboren.'

'Da's ook mooi,' zegt Roos.

'Ik vin d'r niks aan,' zegt Madelief. 'Dat is niet spannend.'

'Dat hoeft niet,' zegt Jan-Willem. 'Als het maar écht is.'

'Wat heb jij Roos?' vraagt Madelief.

'Ik heb over mijn pop geschreven,' zegt Roos verlegen.

‘Pff,’ blaast Madelief.

‘Dat kan best,’ roept Jan-Willem. ‘Lees maar voor Roos.’

‘Mijn pop is ziek.

Nu moet hij een vies drankje drinken.

Dat vindt hij niet leuk.

Daarom wordt hij weer beter.’

‘Ha ha,’ lacht Madelief. ‘Dat is niet spannend en niet waar.’

‘Waarom niet?’ vraagt Roos.

‘Een pop kan niet ziek zijn,’ zegt Jan-Willem moe.

Dieren Nieuws

Gisteren: In de manege is gisterenavond een
ponie uit gebrooken De volgende ochtend is

de

direkteur gaan zoeken met zijn mannen

ze hebben de ponie in het bos weer
teruggevonden

Toen was het uit

‘Nee, dat is zo,’ zegt Roos beteuterd. ‘Dat heb ik maar gespeeld.’

Ze zuchten alle drie. Het is moeilijk hoor om een echte krant te maken.

‘Misschien,’ zegt Jan-Willem, ‘misschien is niet alles waar wat in de krant staat. Elke dag een moord. Dat kan toch niet.’

‘Nee,’ zeggen Roos en Madelief tegelijk.

‘Misschien doen ze dat om het spannend te maken.’

‘Vast,’ zegt Madelief.

‘Net als in een film,’ zegt Roos.

‘Ik weet wat,’ zegt Jan-Willem. ‘Ik schrijf de dingen die echt gebeurd zijn. En jullie dingen om het spannend en leuk

te maken.'

'Dat wou ik de hele tijd al,' zegt Madelief kattig.

Ze schrijven en tekenen de hele middag. En aan het eind van de dag hebben ze de mooiste krant van de wereld.

De eerlijke vinder

Jan-Willem heeft een portemonnee gevonden. Er zit een hoop geld in, zes gulden en twaalf cent.

Hij weet meteen wat hij moet doen. Naar de politie brengen natuurlijk. Dat is eerlijk.

Maar hij wil hem eerst aan Madelief laten zien.

Hij ziet haar in de verte staan. 'Hé Madelief,' roept hij.

Maar Madelief kijkt niet om. Ze staat met een grote jongen te praten. Jan-Willem rent naar haar toe. 'Madelief kijk es,' zegt hij.

Hij kan haar bijna aanraken, zó dichtbij is ie. Maar het is net of Madelief doof is.

De grote jongen heeft een voetbal onder zijn arm. Madelief voelt eraan met haar hand. Ze wil die bal zeker graag hebben.

'Hé Madelief, ik heb geld gevonden,' zegt Jan-Willem.

Nu pas kijkt Madelief om. ‘Hoeveel?’ vraagt ze.

Jan-Willem zegt het.

‘Sjonge,’ zegt Madelief. Ze kijkt naar de voetbal. ‘Daar kan je een boel voor kopen hoor.’

‘Zo’n bal bij voorbeeld,’ zegt de grote jongen. ‘Die kost precies zes gulden twaalf.’

‘Da’s toevallig hè,’ zegt Madelief tegen Jan-Willem. ‘Jij boft maar.’

‘Ja maar...’ zegt Jan-Willem.

‘Zonder zo’n bal kan je nooit leren voetballen,’ zegt de grote jongen. ‘Je moet trainen.’

‘Ja maar,’ zegt Jan-Willem, ‘dat geld is niet van mij.’ Zijn stem klinkt een beetje pieperig.

‘Hoezo?’ vraagt Madelief. ‘Jij bent toch de eerlijke vinder?’

Daar moet Jan-Willem over nadenken.

‘Als ik die bal koop, ben ik geen eerlijke vinder meer,’ zegt hij dan.

‘O,’ zegt Madelief. Er komen rimpeltjes in haar voorhoofd, want nu moet zij nadenken. ‘Omdat je dan die bal hebt?’ vraagt ze.

Jan-Willem knikt.

‘Daar weet ik wel wat op,’ zegt Madelief. Ze kijkt blij. Ze pakt de portemonnee uit Jan-Willems handen, neemt het geld eruit en geeft het aan de grote jongen. Dan pakt ze de bal. ‘Zo, dat is voor mekaar,’ zegt ze. Ze huppelt stuiterend met de

bal weg.

De lege portemonnee heeft ze in Jan-Willems handen gedrukt.

‘Hé, wat is dat nou?’ roept Jan-Willem verbaasd.

Madelief vangt de bal in haar handen en draait zich om. ‘Nu heb ik de bal en jij bent de eerlijke vinder,’ zegt ze.

‘Niks hoor,’ schreeuwt Jan-Willem kwaad, ‘ik heb die bal gekocht!’

‘Poeh,’ zegt Madelief, ‘het was jouw geld toch zeker niet,’ en ze stuitert vrolijk verder.

Geld verdienen

Er rijdt een bloemenman op een bakfiets door de straat.

Hij stopt vlakbij Roos en Madelief. Zijn kar is volgeladen met bossen bloemen.

‘Hé,’ zegt de koopman, ‘willen jullie mij helpen. Dan krijgen jullie allebei een riks.’

‘Een riks?’ vraagt Roos.

‘Da’s twee gulden vijftig,’ zegt Madelief.

Sjonge, dat is een hoop geld. Voor niks hadden ze het ook wel gedaan. Want dat is toch leuk, de bloemenman helpen!

‘Wat moeten we doen?’ vraagt Madelief.

De koopman haalt twee manden uit zijn kar. Hij doet ze vol bosjes bloemen. Hij geeft Roos een mand. De andere krijgt Madelief.

‘Nou,’ zegt hij. ‘Die gaan we verkopen. Jullie nemen de ene kant van de straat. Ik neem de andere. Een gulden per bos kosten ze.’

Dat is leuk. Ze mogen de bloemen zelf verkopen.

Ze bellen bij het eerste huis aan. Er doet een mevrouw open.

‘Kijk es,’ zegt Roos. ‘Bloemen.’ Ze houdt het bosje

bloemen omhoog.

‘Oh,’ zegt de mevrouw, ‘wat mooi! Dank je wel hoor.’ Ze neemt de bloemen aan, ruikt aan ze en wil de deur weer sluiten.

‘Nee, nee,’ roept Madelief. ‘Ze kosten een gulden mevrouw.’

Dat had die mevrouw niet gedacht. Ze kijkt beteuterd naar de bloemen.

‘Zo,’ zegt ze. ‘Dan hoef ik ze niet.’

Ze duwt Roos de bloemen in de handen en doet snel de deur dicht.

Dat is nog niet zo gemakkelijk, bloemen verkopen.

‘We hebben het verkeerd gezegd,’ zegt Madelief. ‘We moeten erbij zeggen dat we de bloemenman helpen.’

Ze bellen aan bij de volgende deur. Er doet een kind open.

Een kleintje nog, een peuter. ‘Is je moeder thuis?’ vraagt Madelief.

‘Weet niet,’ zegt het peutertje.

‘Ga dan maar es kijken,’ zegt Roos.

Maar het kind blijft staan. Wat moeten ze nu doen? Madelief belt nog een keer. Maar er komt niemand. ‘Joehoe,’ schreeuwt Madelief de gang in. ‘Is daar iemand?’

Het kleintje schrikt. Het begint te huilen. Het rent de gang in. Daar gaat een deur open. Een mevrouw komt aangerend. ‘Wat moet dat, wat moet dat?’ roept ze boos. Ze gooit de deur met een klap dicht.

Alweer niks verkocht. Ze hebben wel pech. Ze kijken naar de overkant. De bloemenman is al vijf huizen verder.

Ze bellen bij de derde deur. Het duurt lang, maar dan wordt de deur opgedaan.

Er staat een man voor ze. Hij kijkt niet vrolijk. Helemaal niet iemand die graag bloemen koopt.

‘We helpen de bloemenman,’ zegt Roos. ‘Wilt u een bosje kopen? Ze kosten een gulden.’

‘Niks hoor,’ zegt de man nors. ‘Wat heb je d’r aan.’

‘Je kan ze in een vaasje zetten,’ zegt Madelief. ‘Dat staat heel leuk.’

‘O,’ gromt de man.

‘Misschien wil uw vrouw ze wel,’ zegt Roos.

‘Heb ik niet.’

‘Wat niet?’ vraagt Madelief.

‘Een vrouw.’

‘O,’ zegt Madelief. ‘Dus u wilt geen bloemen?’

‘Niks hoor,’ zegt de man. ‘Wat heb je d’r aan.’

Ze stappen maar weer op. Niemand wil bloemen kopen.

Maar bij de vierde deur hebben ze geluk. Daar woont een ouwe mevrouw. Die wil een bosje voor zich zelf en ook nog één voor haar dochter. Twee bosjes in één keer!

Het gaat hoe langer hoe beter. Voor het eind van de straat zijn hun mandjes leeg. Ze halen nieuwe bloemen bij de bloemenman. Ze werken de hele middag. Straat in straat uit. De ene mand na de andere raakt leeg. Leuk hoor. Ze geven

het geld steeds aan de bloemenman. Die heeft nu al een hoop geld verdiend.

Dan is de kar bijna leeg. Er zijn nog precies twee bosjes bloemen over. Eentje voor Madelief en eentje voor Roos.

Ze hebben hun mandjes niet meer nodig. Die laten ze op de kar.

Ze rennen ieder naar een deur. Ze verkopen allebei hun bosje.

Dan willen ze hun guldens naar de bloemenman brengen. Maar waar is die gebleven? Ze kijken naar links en naar rechts. Daar rijdt ie. Ze zien hem nog net de hoek omgaan.

Waarom heeft die nu opeens zo'n haast?

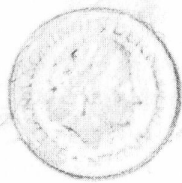
‘Wat een gemenerd,’ zegt Madelief. ‘Hij wil ons die riks niet geven.’

Ze kijken naar de gulden in hun hand.

‘Maar een gulden, dat is toch ook fijn,’ zegt Roos.

‘Ja,’ zegt Madelief. ‘Wat een rare man. Voor niks hadden we hem ook wel geholpen.’

Tevreden gaan ze naar huis en laten daar trots hun gulden zien.

Verhuizen I

Jan-Willem, Roos en Madelief zitten op een zandberg in de bouw.

Madelief ziet er vreemd uit. Ze lacht niet. Ze kijkt naar beneden.

‘We gaan verhuizen,’ zegt ze.

Het blijft stil.

‘Verhuizen?’ vraagt Jan-Willem na een tijdje.

‘Waarom?’ vraagt Roos.

Ze zijn erg geschrokken. Stel je voor: Madelief zomaar weg, ineens!

‘Daarom,’ zegt Madelief. Ze ziet er niks vrolijk uit.

Jan-Willem en Roos weten niet wat ze zeggen moeten. Dat kon toch zomaar niet? Verhuizen!

‘Vinden jullie ’t hier niet leuk meer?’ vraagt Roos.

‘Jawel hoor,’ zegt Madelief.

‘Waarom gaan jullie dan verhuizen?’ roept Jan-Willem uit.

Madelief geeft een hele tijd geen antwoord. Ze peutert met een stokje in het zand.

‘M’n moeder krijgt ander werk,’ zegt ze dan. Ze zucht diep. Ze vindt het niet fijn om erover te praten.

‘Moet je dan ook naar een andere school?’ vraagt Roos.

‘Tuurlijk,’ zegt Madelief.

Ze zijn weer stil. Maar ze denken alle drie aan hetzelfde.

Hoe het kón! Alles lijkt gewoon. Je woont in een straat. Je hebt vriendjes. Je gaat naar school. En plotseling gebeurt er iets onverwachts. Alles wordt anders. Weg bij je vriendjes, weg uit je huis, weg van school.

‘Is het al zeker?’ vraagt Jan-Willem.

Madelief knikt.

‘Vind je het leuk?’ vraagt Roos.

Madelief geeft wéér een hele tijd geen antwoord. Ze prikt haar stokje diep in het zand.

‘Nee,’ zegt ze zacht, ik vin d’r niks an.’

Ze hebben Madelief nog nooit zo verdrietig gezien. Ze kijkt de hele tijd naar beneden, naar het zand.

‘En moet het dan tóch?’ Roosjes stem klinkt een beetje boos. ‘M’n moeder krijgt toch ander werk!’

‘Nou, ik zou het nooit doen hoor,’ zegt Jan-Willem stoer, ik zou tegen m’n moeder zeggen: gaat u maar. Ik blijf hier.’

‘Ach, klets niet,’ zegt Roos kwaad.

Jan-Willem houdt geschrokken zijn mond.

‘Gebeurt het al gauw?’ vraagt Roos.

Madelief haalt haar schouders op. Ze weet het niet.

‘Ach joh,’ zegt Roos, ‘misschien gaat het niet door.’

Maar dat geloven ze geen van drieën, ‘Ik ga maar es naar huis,’ zegt Madelief.

Ze staat op en slentert weg.

Verhuizen 2

‘Mamma,’ vraagt Madelief, ‘moet het écht. Verhuizen?’ ik vind van wel,’ zegt haar moeder.

‘Waarom dan?’

‘Nou, kijk. Ik krijg ander werk. Daar verdien ik meer geld mee.’

‘O,’ zegt Madelief, is dat alles?’

‘Ja!’ Haar moeder kijkt verbaasd. ‘Vind je dat geen reden genoeg?’

Madelief haalt haar schouders op. ‘Ik weet niet,’ zegt ze.

‘Moet je horen,’ zegt haar moeder, ik heb ’t wel erg druk hier, vind je niet? Als ik thuiskom moet ik nog koken en wassen en stofzuigen.’

‘Ik help je toch?’

‘Ja. Dat is zo. En goed ook. Maar toch moet ik nog wel een hoop doen.’

‘Ja maar...’ zegt Madelief.

‘Nee, wacht even. Als ik meer geld verdien kan ik iemand betalen die het huishouden voor ons doet.’

‘Dat is zo. Dat is natuurlijk wel fijn,’ zegt Madelief.

Ze denkt na. Er was iets dat ze wou zeggen. Maar ze is het

even vergeten.

‘O ja,’ zegt ze dan. ‘Jij zegt dat we moeten verhuizen. Om je werk. Maar ik heb óók werk. Hier. Op school.’

‘Ja, maar daar is ook een school,’ zegt haar moeder.

‘Daar ken ik niemand,’ zegt Madelief. ‘En Roos en Jan-Willem wonen er ook niet.’ Haar moeder antwoordt niet meteen. Wat moet ze daar nou op zeggen. Madelief heeft gelijk. Jan-Willem en Roos is ze daar kwijt.

Als het heel lang stil is geweest zegt Madeliefs moeder: ‘Weet je wat we doen? We denken er alle twee nog es goed over na.’ ‘Goed,’ knikt Madelief. Ze heeft rimpels in haar voorhoofd.

’s Avonds kan Madelief niet inslapen. Ze moet almaar denken.

Ze vindt het best fijn als mamma het minder druk krijgt. Maar ze wil niet verhuizen. Weg bij Roos en Jan-Willem. Naar een nieuwe school.

Wat moet ze doen?

‘Ik heb er over nagedacht,’ zegt ze de volgende dag.

‘Ik ook,’ zegt haar moeder.

‘Wat heb jij gedacht?’ vraagt Madelief.

‘Dat we het toch maar moeten doen,’ zegt haar moeder.

‘Ik ook,’ zegt Madelief.

‘Jij ook?’

‘Ja,’ zegt Madelief. ‘Jij moet te hard werken. Daarom.’

Haar moeder lacht. ‘Nou, dat valt best mee hoor.’

Madelief schudt haar hoofd. ‘Ik denk van niet,’ zegt ze.

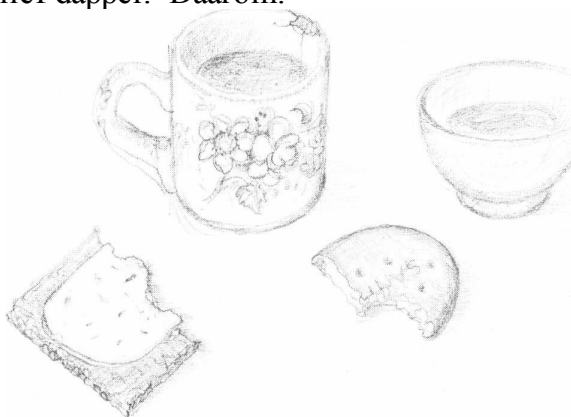
‘Anders zou je zelf ook niet willen verhuizen.’

Haar moeder knikt. ‘Ik hou d’r helemaal niet van,’ zegt ze.

‘Maar we krijgen wel een mooi huis hoor. Roos en Jan-Willem kunnen best komen logeren.’

Ze drinken samen thee. Ze zien er al een beetje blijer uit dan gisteren.

‘Als ik later groot ben, dan verhuis ik ook als het nodig is,’ zegt Madelief dapper. ‘Daarom.’

Verhuizen 3

Het duurt lang.

Maar dan gaat Madelief écht verhuizen.

Met een verhuishwagen waar alle spullen in kunnen. Jan-Willem en Roos staan erbij te kijken. Ze kunnen bijna niet helpen. De verhuismannen sjouwen zware dingen. Dan sta je gauw in de weg.

De kopjes en borden, de lepels en de vorken zijn in kisten verpakt. Die kisten zijn ook veel te zwaar voor Roos en Jan-Willem.

Het duurt maar een uur. Dan zit alles in de verhuishwagen. Madeliefs moeder en Madelief lopen al naar hun rooie autootje. Ze zullen achter de verhuishwagen aan rijden naar hun nieuwe huis.

Nu gaat het gebeuren.

Nu gaat Madelief weg.

‘Dag Roos,’ zegt ze. ‘Dag Jan-Willem.’

‘Dag Madelief.’

‘Dag Madelief.’

Ze stapt in de auto. Ze draait het raampje open.

Jan-Willem en Roos staan al te zwaaien.

De verhuishwagen bromt. Madeliëfs moeder start haar auto ook.

‘Ik zal jullie een brief schrijven,’ schreeuwt Madelief door het raampje.

De verhuisauto rijdt langzaam weg. Het rode autootje gaat er achter aan.

‘Schrijven jullie mij ook?’ schreeuwt Madelief.

‘Tuurlijk,’ roept Roos.

‘Daag,’ schreeuwt Jan-Willem, want de auto rijdt steeds verder bij ze vandaan.

‘Daag! Dag Madelief!’

Ze zwaaien zo hard als ze kunnen.

Eerst verdwijnt de verhuishwagen om de hoek.

Dan het rode autootje.

Madelief is weg.

